

urzica

ANUL XVII • Nr. 9 • 15 MAI 1965 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

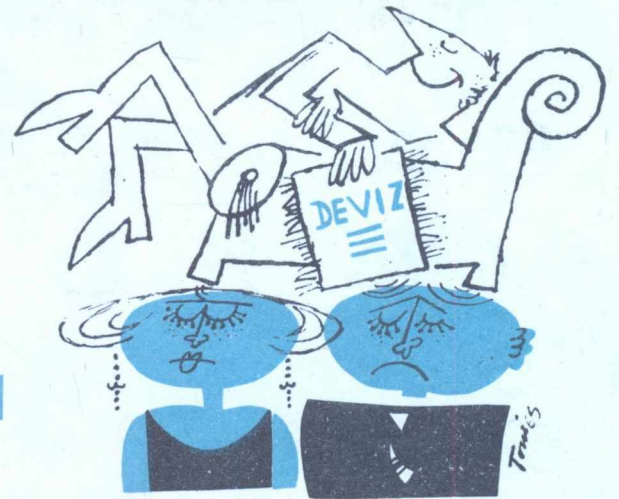
— Mulțumindu-vă pentru combativitatea și spiritul dv. critic, declar ședința închisă...

Comitetul Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de MATTY

DEVIZUL

Totul a pornit de la două fotolii. Hotărîsem, eu și soția, să le schimbăm stofa care era roasă și decolorată. Am cumpărat stofa necesară și am chemat meșterul de la cooperativă. Meșterul a venit și, după ce i-am explicat în două vorbe ce dorim, i-am întins stofa. El însă a rămas pe gânduri ca în fața unui caz foarte complicat. Apoi s-a apropiat de fotolii și le-a privit ca un medic care trebuie să pună un diagnostic. În sfîrșit, a pus mina pe unul și a făcut: «Tttt!». L-a întors cu josul în sus și iar a făcut: «Tttt!». A apăsat arcurile și iar a clătînat din cap: «Tttt!» După aceea mi-a spus cu un aer melancolic: «Vreți să schimbați stofa?» «Da», am biiguit eu intimidat. M-a bătut pe umăr: «Viu miine cu devizul!» «Cu devizul??» Am rămas privind perplex în urma lui, eu și soția, apoi ea s-a întors spre mine: «Cu devizul, ca să schimbe stofa? Știam că deviz se face la poduri de cale ferată!» «Lasă, dragă, am făcut eu atotștiutor, nici două fotolii nu-s' o jucărie!»

A doua zi, meșterul a venit cu devizul și a început: «Care va să zică, arcurile!» «Nu, zic, stofa!» Meșterul se uită la mine: «Ia așează-te, mata în fotoliu.» M-am așezat. «Ei», făcu el, «nu te împung arcurile? Nu le simți?» «Nu!» făcui eu. «Ei, aia-i! Niște arcuri bune trebuie să se facă simțite, nu să stai pe ele ca pe paie!» Soția sări să mă apere: «Dar fotoliile le avem de un an! Arcurile sînt bune!» Meșterul se uită la ea: «Ia așează-te mata în fotoliu!» Soția se așează. «Ei, spuse el, simți arcurile?» «Da» răspunse ea. «Ei, vezi, aia-i! Niște arcuri bune sînt cum e cauciucul, sînt ca puful! Nu le simți! Deci arcurile! Punctul doi, zegas!» Am sărit: «Păi fotoliile au zegas!» Meșterul zîmbi: «Au ele zegasul nostru?» «Nu, îl au pe al lor!» «Păi aia-i. Noi lucrăm numai cu zegasul nostru! Și nu are rival! Deci zegas! Punctul trei: pinză și sfoară! La astea n-am mai spus nimic că oricum eram intrat cu arcurile. Mai avea în deviz, schimbarea picioarelor la cele două fotolii, vopsitul lemnăriei și manoperă. Total, cît două fotolii noi. «Tovarășe, am îndrăznit, eu am vrut să schimb numai stofa!» «Regret, dar noi ne-am deranjat, am făcut deviz, muncă, timp, asta costă bani!» «Bine, fie!» am oftat. «Peste două ore venim și ne apucăm de lucru.» Și a plecat. Am căzut frînt în fotoliu. Era bun, era confortabil, era moale. Dar, din păcate, urma acum să-l plătesc a doua oară. Soția mi-a adus un calmant. Am pus capul pe speteaza moale a fotoliului. M-am liniștit. Am închis ochii. Dar, deodată, soneria de la ușă. Am deschis. Era meșterul care venise cu încă un bărbat. Au intrat. Meșterul îmi spuse: «Ia loc, că se aranjează!» Necunoscutul trecea din cameră în cameră, studia pereții și făcea socoteli. L-am întrebat pe meșter: «Cine-i ăsta?» «Pentru zugrăveală.» «Dar am zugrăvit acum șase luni!» «Fii serios șefule! Poți să-ți repari fotoliile fără să zugrăvești?» Am tăcut milc și, după o jumătate de oră, aveam încă un deviz. Zugravul se apucă de lucru și meșterul plecă. Dar nu trecură nici zece minute și meșterul apărui însoțit de un alt tip, care porni să măsoare podelele. «Ce vrea ăsta, meștere?» «Pentru rașchetat parchetul.» «Păi l-am...» «L-oi fi, dar acum nu zugrăvești?»

După un sfert de oră aveam în mînă trei devize și nici o scăpare.

După plecarea meșterului, omul începu să lucreze la parchet. Trecu un sfert de ceas și soneria se auzi din nou. Am deschis îngrozit. În ușă tot meșterul, însoțit de alt individ. Au intrat. «Spune-mi, făcu meșterul, dumneata ai aici sobe de teracotă, nu?» «Da, trei!» îngăimai eu. Meșterul se apropie de sobă: «Asta-i teracotă?» făcu el cu dispreț. «Da, zîmbii eu trist, poate ar trebui reparată!» «Nu domnule, tună meșterul, trebuie dărîmată și alta în loc! Uite — și-mi arată pe individul cu care venise, — dumnealui e sobarul!» «Dar eu nu vreau sobe noi», spusei aproape plîngînd. «Îmi pare rău, dumnealui a și făcut devizul. Dăi drumul, sobar!» Din cîteva ciocane, cele trei teracote ale mele erau la pămînt. Și se apucă să construiască sobele noi. Meșterul ieși.

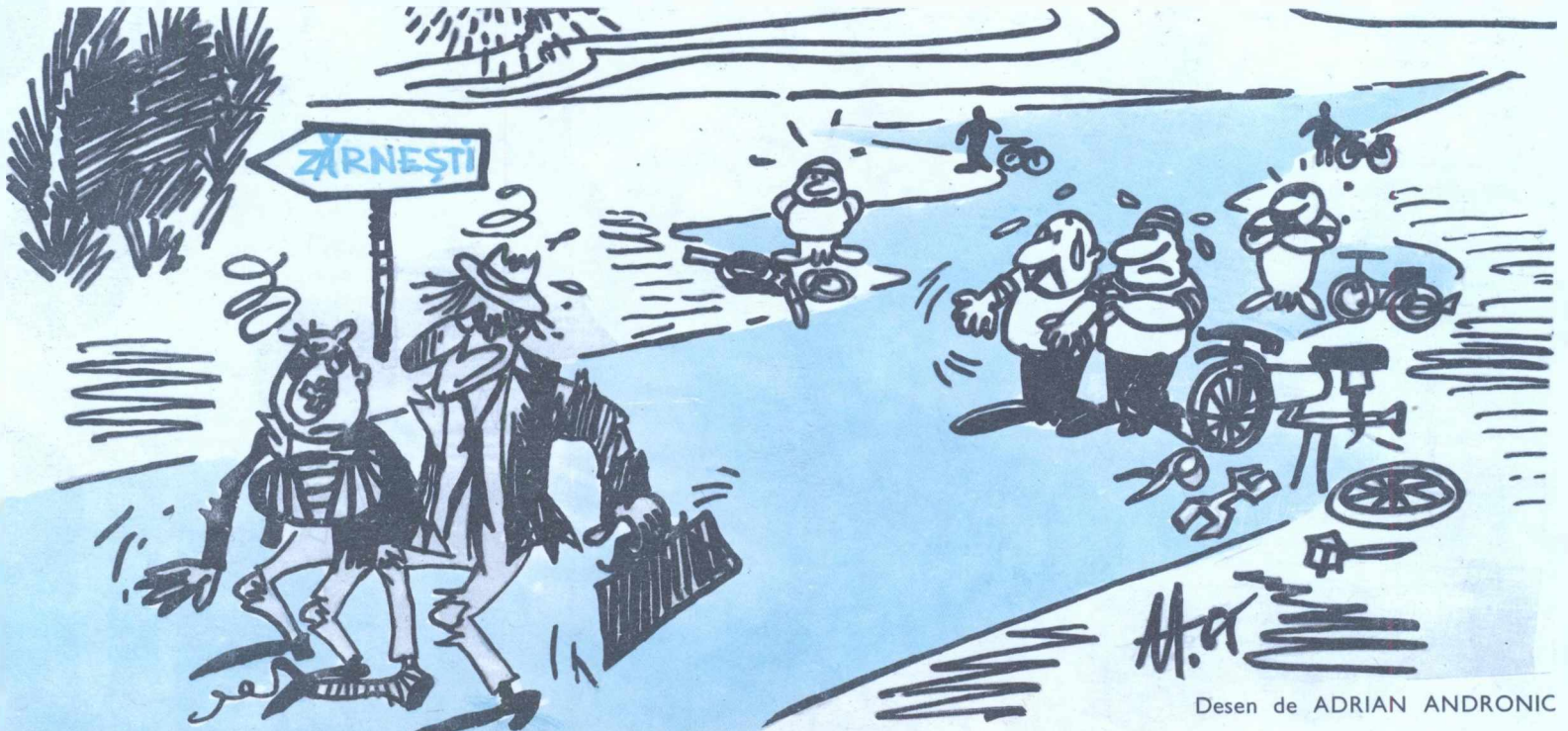
Eu aveam acum patru devize și stăteam tremurînd cu urechea ciulită la sonerie. Și, într-adevăr, după zece minute, clopoțelul se auzi din nou. Era meșterul care aducea acum pe altul. Am izbucnit în plîns: «Asta ce mai vrea?» «Plăpumarul.» «Am plăpumă nouă!» am urlat eu. «Regret, devizul e gata!» Meșterul a plecat și plăpumarul mi-a luat plăpuma mea albastră, a rupt-o, i-a scos lîna și s-a apucat să-mi facă alta. Simțeam că-mi pierd mințile cînd soneria se auzi din nou. Am făcut un pas spre ușă, dar, deodată, mi-a venit o idee și m-am oprit. «Nu deschid.» Și m-am reșezat hotărît în fotoliu. Dar soneria continua cu insistență. Și din bucătărie a țîșnit soția spre ușă. Am început să strig: «Nu deschide, nu deschide, nu deschide...»

Și am deschis ochii. Lîngă mine, speriată soția: «Ce ai, dragă? Ce-ai visat de țipai așa în somn?» M-am dezmeticit. «Am adormit în fotoliu?» «Da, dar ce-ai visat?» «Îngrozitor, bine că a fost numai un vis!» «Te-ai necăjit de la pacostea cu fotoliile», spuse soția. «Eu sînt de părere să nu le mai facem!» «Lasă, dragă, le facem, zi mersi, am scăpat ușor!»

Și i-am povestit visul. Tocmai cînd eram pe sfîrșite se auzi soneria. M-am uitat speriat la ușă: «Nu deschide!» «Ei, fii serios, dragă, spuse soția, uiți că a fost doar un vis?» Și deschise ușa. În prag, meșterul cu un individ. «Am văzut că aveți pereții cam coșcoviți și l-am adus pe dumnealui, poate vreți să zugrăviți.»

Și am leșinat.

Deși au un număr mare de controlori de calitate, Uzinele „6 Martie” din Zărnești livrează motorete cu piese a căror calitate lasă uneori de dorit.

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Tiii, ce ghinion să ne recunoască unul din ăștia rămași în pană că sîntem controlori de calitate la Uzinele 6 Martie!!!

BARCA PE VALURI

«Barca pe valuri saltă ușor
Inima-mi bate plină de dor»...
și-a zis — într-o zi — (fredonind
valsul celebru al căpitanului Iva-
novici) tovarășul Mieroiu, ingine-
rul-șef al Întreprinderii economice
interraionale (I.E.I.) din Cobadin,
mai ales dacă, barca respectivă, va
fi un cuter construit după toate
regulile și dimensiunile navigației
maritime. Adică, lung de 12 m,
lat de trei, cu catargul înfipt, țan-
toș, spre firmament, ca un deget
arătător și cu pinzele umflate de
vânt ca o tiflă albă, adresată ne-
pricopsitului uscat, pe care îl va
părăsi cu briza la pupă și cu zarea
— albastră și mișcătoare — la
proră.

Da, dar de unde iei cuterul?
Vânt se găsește, vorba aia, pe toate
drumurile; mare, cu duiumul...
Firește, cu pricepere și după pla-
nuri ingineresti, bine calculate, se
poate construi un cuter. Da, dar
de unde iei materialele?... Și de
unde banii la rezează? După
toate socotelile, o astfel de ambarca-
țiune costă 19 000 lei, bez «nepre-
văzutele» care se grămădesc tot-
deauna la urmă, ca rudele sărace
după ce s-a terminat pomana mor-
tului. Tovarășul inginer-șef Mie-
roiou, nu e însă omul care să dea
înapoi în fața nici unei greutăți,
cînd își propune să realizeze ceva,
fie chiar și un cuter personal, care
să salte pe valuri ca o balerină și
să le despice, ca un plug de apă...

Drept care, pentru a-și procura
cele necesare construirii navei vi-
sate, a luat de la diferite unități
materiale care, acestora, le priso-
seau. Adică le-a luat pentru I.E.I.,
pentru ca procedura să fie în per-
fectă regulă pentru ambele părți.

Dar I.E.I.-ului, materialele luate
nu-i erau necesare. Ei și? Mai bine
să creăm stocuri supranormative
decît să ducem lipsă, știut fiind că
prevederea nu strică niciodată, nici
la casa omului, nici la întreprin-
derea inginerului-șef.

Și construirea cuterului a în-
ceput. Și nu numai atît. Dar s-a
și terminat, ambarcațiunea lungă
de 12 m și lată de trei, devenind
o nouă, frumoasă și finisată realitate,
gata să fie lansată la apă,
ca să înfrunte mările, cu vînturile
în pinze și cu inginerul-șef la
comandă...

Dar atelierul — transformat în
șantier naval — în care s-a con-
struit cuterul, s-a opus acestei
lansări, avînd în vedere că ușile
sale s-au dovedit mai mici decît
dimensiunile navei.

Ei și? Mare scofală să spargi
zidul atelierului și să poți scoate
cuterul din el... Și zidul a fost
spart și bastimentul eliberat din
propte...

Mai rămînea acuma de îndeplinit

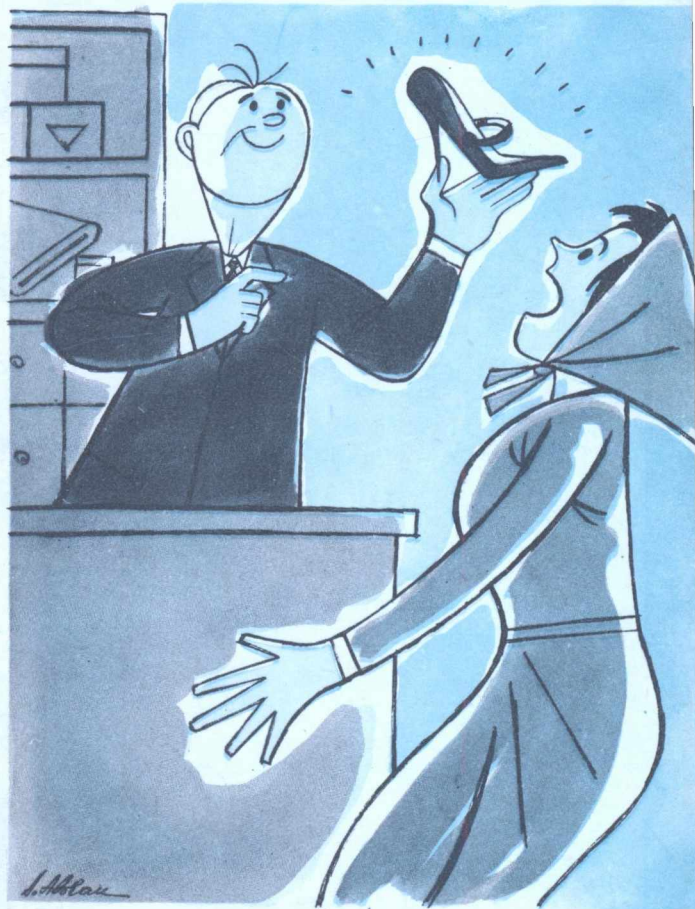
o ultimă formalitate. Achitarea,
cătore I.E.I., a contravalorii lucrării
executate. Dar proprietarul vasului,
inginerul-șef Mieroiu, al Între-
prinderii I.E.I., unde acesta fusese
construit, nu avea pe moment la
îndemină suma necesară. O avea
însă Cooperativa de consum din
Cobadin și lucrurile s-au aranjat
cît ai zice «cuter». Adică inginerul-
șef Mieroiu, a făcut un contract
(nu știm cît de legal o fi) cu Coope-
rativa de consum din Cobadin prin
care, această cooperativă, se obliga
să achite I.E.I.-ului costul lucrării,
devenind ea proprietara cuterului
construit...

— Și inginerul-șef, Mieroiu, cu
ce s-a ales din toată afacerea asta?
s-ar putea întreba, pe drept cuvînt,
cineva. «El, care a visat să-și facă
un cuter, el care a găsit, cum a
găsit, materialele de construcție
necesare, el care a făcut, într-un
cuvînt, tot?...»

— Cum cu ce s-a ales? răspun-
dem noi. S-a ales cu cuterul...
pe care, prin același contract făcut
cu Cooperativa de consum, care
l-a plătit I.E.I.-ului cu bani peșin,
aceasta se obligă să-l revindă ingi-
nerului-șef... în rate.

E bine? E foarte bine, mai ales
că, dacă e vorba să între cineva la
apă, acest cineva există: și anume,
cuterul!

Unele magazine sâtești, ca de pildă cel din
Prisaca-Dornei (raionul Cîmpulung), nu sînt
aprovizionate permanent în raport cu cerin-
țele de consum.

— Aveți cui-e?
— Ce număr doriți?...

Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU

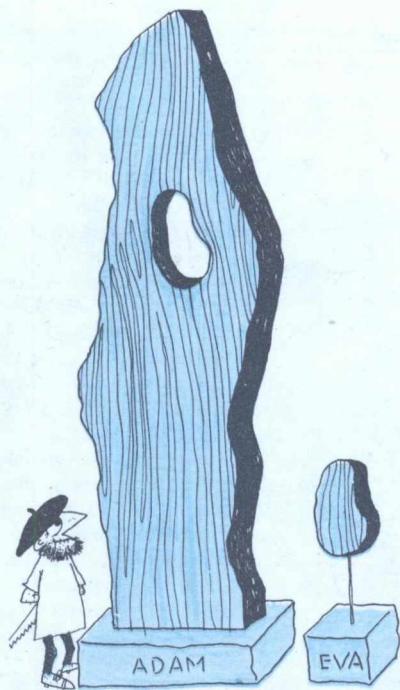
ȘTEFAN IUREȘ

CERC mic burghez

Cum vrei? cafeaua, dulce sau amară?
Prea scumpă gazdă, fă-o cum ți-e voia.
Oricum, e mintea rece dinapoia
Surisului cu vîrstă milenară.
De ce, mai bine, n-ai simți nevoia
Să știi ce viziuni încep s-apară
În capul nostru? Mie, bunăoară,
Capriciile iscălite Goya.
Stăm pe sofa și conversăm amabil.
Pereche, suflet surd cu suflet surd
Și ochii se privesc impermeabil
Și miini apucă ritmic cești de toarte
Și soarbem ora care, ce absurd,
Nu-i dulce prea și nici amară foarte.

Desen de N. ARION

FĂRĂ CUVINTE...

..DESPRE CIRCULAȚIA MATERIEI

La început de început... — cum scrie în orice tratat de biologie — înainte ca viața să fi luat forme de serie, era hohubahohu (adică... materie în cea mai caracteristică dezordine artistică), materie care, în lipsa oricărui vehicul, se afla în imposibilitate de-a circula.

Însă, cum i se făcuse de preumblare puțin, — fiind de genul feminin (o materie — două materii) —, s-a constituit dumneai în paleoterii (regn animal aproape mitic

apărut în Paleolitic) și a inventat astfel, fără doar și poate, pentru întreaga posteritate, mijlocul de-a schimba după voie decorul: — piciorul (!), un soi de protuberanță mincătoare de kilometri-distanță.

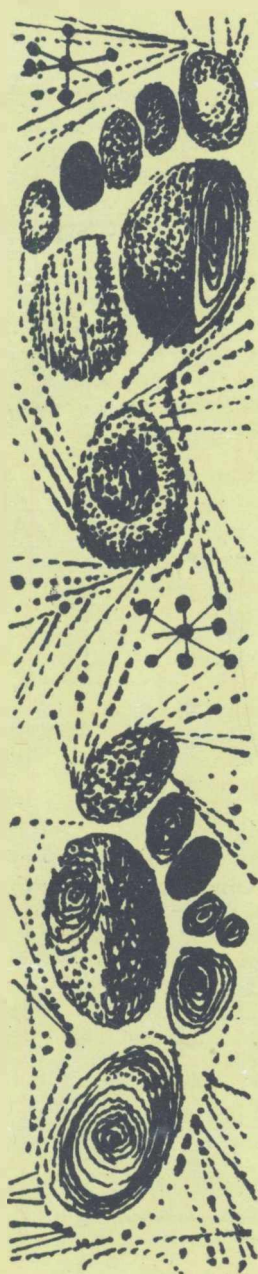
Desigur, azi, cu TAROM-ul la dispoziție, considerăm deplasările de pe altă poziție; totuși... privim cu încă îndreptățită emoție străvechiul prim mijloc de locomoție reputat prin larga-i circulație chiar și în actuala civilizație.

Admit că «mina»-i daltă viitorului. Dar, dați piciorului ce-i al... piciorului! În cel mai poetic grai întâlnim un picior... (de plai), iar în cel mai prozaic din toate — altul... (în spate!)

În armată... «pas alergător» se referă tot la picior. La maternitate... nu într-un picior sare cel anunțat: «E taică-su-n picioare!»?

Da! Ca păstrăvii pe lista gastronomului, piciorul a pătruns în viața omului, revendicând stereotipice concesii în sute de clișee și expresii și devenind — din biet vehicul particular — atotputernic creator de vocabular.

Biped,
tripied,
patruped,
— le cunoașteți, cred.

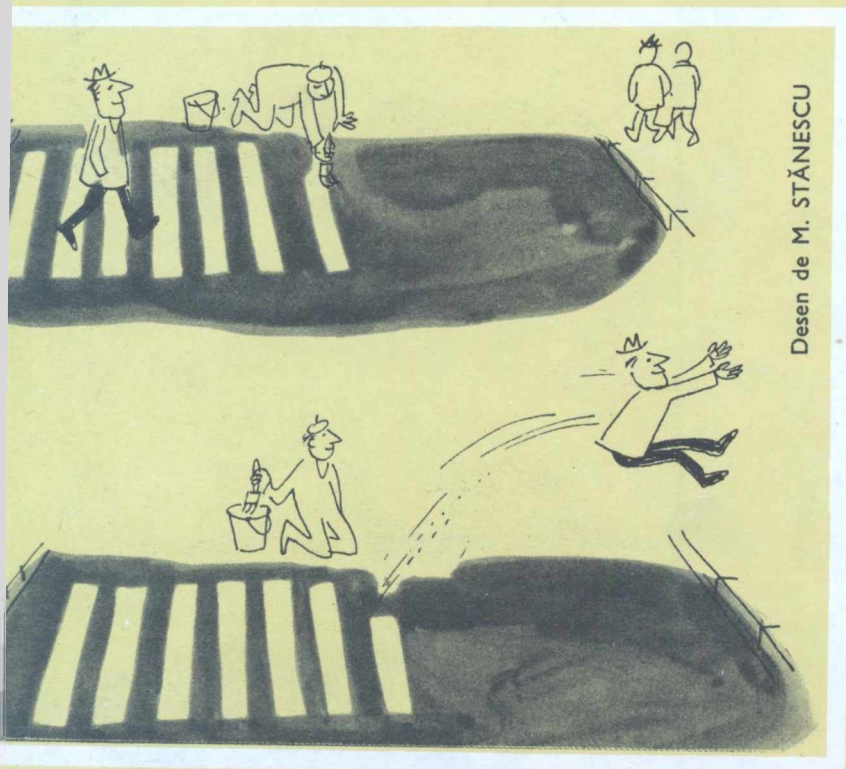

Miriapod
cefalopod,
gasteropod,
— sînt construite pe același calapod.

Fotbal, dans, sărituri, balet,
mers repede sau încet,
maraton,
pieton,
pantof, ciorap, pantalon,
plus călcii (vezi Ahille!),
ca și drumuri, căi, kilometri, mile,
sau: talpă, carimb, toc, pingea
— fără picior... n-ar exista.

Urmează însă anexe de etimologii mai complexe:

- Situată pe picior de egalitate amintește de CĂSNICIE, GRUP, SOCIETATE...
- Picior de război sau picior de pace — ce mai încolo și-ncoace (?) — sînt stări concrete de metamorfism.
- Cînd îți transformi picioarele-n morișcă — practici CICLISM,
- cînd și le faci de cauciuc — ATLETISM,
- Cînd și le iei la spinare — COLONIALISM,
- Cînd picioarele te duc unde vrei tu — TURISM,
- cînd te duc unde vrea inima — SENTIMENTALISM,
- ...unde vrea tovarășul director — SERVILISM,
- ...unde vor dumnealor, picioarele — ALCOOLISM,
- ...unde vor pantofii de damă din față — BULEVARDISM,
- iar cînd pantofii se întîmplă să fie ai nevastei — FATALISM.
- Cînd, cu un picior în groapă, nu-l vezi pe cel de-afară — PESIMISM,
- cînd, în aceeași situație, nu-l vezi pe cel din groapă — CRETINISM,
- cînd le vezi pe-amîndouă — STRABISM,
- iar cînd nu mai vezi niciunul — MOTOCICLISM.
- Cînd pui un nepot pe picioare — NEPOTISM,
- cînd nu pui un nepot pe picioare — NONCONFORMISM.
- Cînd iei o nepoată pe genunchi — CANIBALISM,
- cînd nu iei o nepoată pe genunchi — REUMATISM,
- cînd iei o nepoată pe genunchi și te prinde nevasta — CATACLISM.
- Cînd îți calci șeful pe bătătură — EROISM,
- cînd te lași călcat de domnia sa — UTILITARISM,
- cînd spui «AU!» la călcătură — LACONISM,
- cînd spui «Ce simpatic călcați dumneavoastră!» — IMPRESIONISM,
- cînd spui «Scuzați că m-ați călcat!» — SIMBOLISM,
- iar cînd strigi «Idiotule!» — PAROXISM.
- Dansează o masă — SPIRITISM,
- dansezi cu soacra șefului — IEZUITISM,
- dansezi cu vecina — UMANITARISM,
- nu dansezi cu vecina — MAHALAGISM,
- dansezi cu nevasta — AFORISM,
- nu dansezi cu nevasta — ILUZIONISM,
- dansezi și cu nevasta și cu vecina — DUALISM,
- nu dansezi cu niciuna, susținînd că te doare-un picior — BANDITISM,

Desen de M. STĂNESCU

E clar că aproape orice definiție are un picior în compoziție. Totuși... atenție, dacă se poate, la definițiile eronate!

«Un picior dat cuiva» nu-nseamnă ALTRUISM,
«unul primit» nu-nseamnă EGOISM,
nici «unul pipăit»... EMPIRISM.

Și nu uitați diminutivul (spiridus format cu sufixul «uș»), care e o adevărată calamitate! El duce la excese de generozitate, la ședințe-fantomă, la ROMARTA, la conflicte violente cu consoarta, la eclipse de morală elementară, și chiar la... pensie alimentară...

În special, nu umblați cu capu-n sac cînd purtați pe un picior un sfert de veac (vîrsta celui mai mare pericol de-a intra cu ambele picioare în ridicol), deși, în domeniul acesta, din păcate, există și... precocitate, deoarece, diminutivul citat, cîte-odată, nu-ți mai lasă... picioruș de judecată...

Și cînd te gîndești că tot circul e ... pentru că materia s-a pus să circule!...

GH. HULUBEI

Sărmani rapidiști

Care tramvai e mai aglomerat? 11, că merge pe Giulești! Să dea 11 peste mine, așa încărcat cum e, să-mi cinte deșteptarea la cap Tudorică cu goarna lui din metal neferos, dacă nu am teamă în legătură cu viitorul Rapidului. Vă gândiți, oameni buni, ce-i așteaptă pe rapidiști? Prăpădul! Of, Doamne, că rău le mai orinduești! Păi bine, dom'le, și Cupa Campionatului și Cupa R.P.R. și pe cea Balcanică și pe cea Intercontinentală, toate să le ia Rapidul? Unde să le pună pe toate? De unde atâtea rafturi? De unde atâtea vitrine?

Pe lângă nenorocirile astea, o să le cadă pe cap și turneul de la New York. Cu ce sint vinovați, oamenii ăștia? Cu ce? Pentru care motiv să pătimizească atâtea? Auziți! Deplasare tocmai pînă la New York! Eu am fost cu cursa de Titu pînă colea la Bildana într-o delegație și sint obosit și acum. Toate oasele mă dor. A trebuit să mi se pună și ventuze. Și ei, săracii, pentru a ajunge în America, mi se pare că o să trebuie să treacă și un ocean. Un ocean, nu Dimbovița! Vai lor!

Sărmani rapidiști!

Andrei, portarul, și tu Urzicene mamă, ce să fac pentru voi? Să mă rog la biserica Buna Vestire din Giulești, să vă dea cel de sus putere pentru ca să puteți rezista atitor eforturi, ori să las pe seama lui

Valentin Stănescu, pe seama antrenamentelor? E mai bine așa, nu? Mulțumesc, dragii mei. Mi-ați luat o piatră de pe inimă. Nu știam ce să fac pentru voi!

Tu, Lupescule, care ai fost cel mai bun în meciul memorabil de la Cluj... (de cite ori mi-aduc aminte de acel 3-0 de la Cluj, de atâtea ori imi bat copiii că nu sint și ei rapidiști). Pe tine, Lupescule cum să te căinez? Știi ce nenorocire te așteaptă? O să-ți faci dușman pe Pele (negreșit că o să vă întâlniți în competiție și cu

Santos). O să te urască Pele toată viața lui că nu l-ai lăsat să marcheze și el măcar un gol. Atît! Unul! O să dea Pele și acatiste la biserică.

În aceste zile grele, în aceste zile, cînd bat la poarta Rapidului atîtea trofee, gîndul meu e îndreptat și la tine, Motroc. Te vor face maestru emerit al sportului și vei uita să mai imi dai bună ziua. O să te infumurezi, o să-l părăsești și pe nea Anghel frizerul. Sint sigur că te vei duce să te tunzi la Petrică de pe Edgar Quinet. Așa o să fie, Motroc!

Tu, Dane, o să uiți și tu că te-am rugat să nu mai marchezi goluri de la 70 metri liniari. Tu vei marca și-ți vei face mulți dușmani. Ah, ce supărări imi faceți!

De acum încolo s-a dus odihna voastră, dragii mei rapidiști. N-o să mai aveți pic de odihnă. Reporterii și fotoreporterii tuturor ziarelor din lume vă vor asalta. Interviuri peste interviuri. «Miroir Sprint» va scoate ediții speciale din cauza voastră.

Numai cînd mă gîndesc ce vă așteaptă peste cîțiva ani imi vine să-i sparg trompeta lui Tudorică. Gîndiți-vă ce meci tare vă așteaptă: Rapid-Restul Lumii. Tu, Dumitriule, o să stai vreo două etape pe margine pentru că Santamaria, vîzînd că n-o să-ți ia mingea prin alunecare, o să-ți dea la glezne. Dragă Dumitriule, imi vine să plîng, dar nu mai am lacrimi.

Le-am vărsat demult. Din cauza ta, Ionescule, Iașin o să apere doar o singură repriză la «Restul Lumii». La a doua, nici n-o să mai iasă din cabină de rușine.

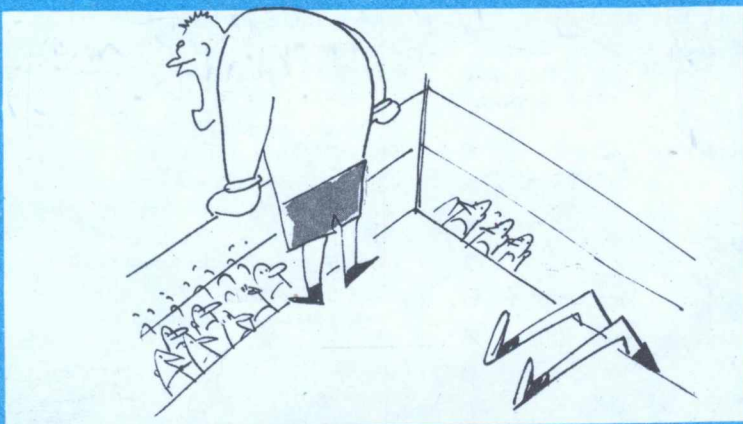
Sărmani rapidiști!

Toate nenorocirile pe care le-am înșirat pînă acum sint un muzic pe lângă ce urmează. Ascultați, ce urmează: pînă la această oră, voi rapidiștilor, aveți ca suporteri 39,3 la sută din populația țării. Dacă mai faceți cîteva meciuri ca la Cluj, procentajul se va ridica la dublu. Printre ei vor fi și responsabili de bufete și restaurante. După meciuri, ei, responsabilii vă vor chema în separeuri și vă vor oferi pe «de-a moaca» băuturile cele mai naturale. «A-ntiia!». Vor merge cu voi și-n deplasare și vor lua cu ei și clondire. Voi veți bea și veți lăuda pe domnul (responsabil). Veți fi curțați de cele mai frumoase femei și, pe lângă toate astea, o să aveți nefericirea să vă arbitreze, din cînd în cînd și Zaharia Chifor de la Brașov. Știți despre cine e vorba, nu? A arbitrat meciul Progresul — C.S.M.S. (5-0) și a fluierat din ofsaid un 11 metri.

Sărmani rapidiști, ce vă așteaptă!

P.S. Sărmani rapidiști! V-am văzut duminică pe «Republicii». Ați jucat cu U.T.A. Dacă mai faceți un meci ca ăsta, mă mut din Giulești pe Ștefan cel Mare. Parol!

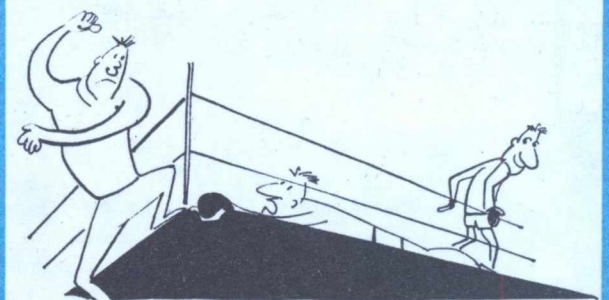
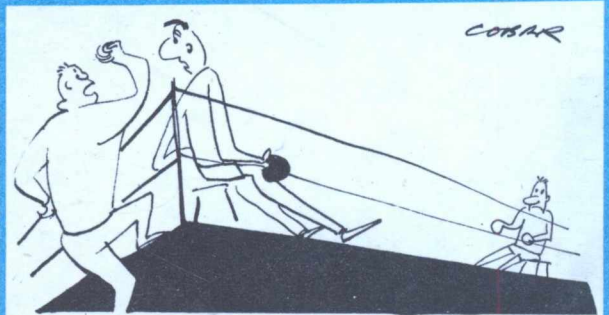
BOX • BOX • BOX

— Următorul!...

— ... Mi-au furat decizia!

ANTRENORUL: — Acum, croșet de stînga și upercut de dreapta...
— Lăsați, maestre, nu-mi mai arătați că, uite, le vede el pe toate.

Desene de NELL COBAR

La căminul cultural din comuna Cernuc, raionul Dej, nu s-a organizat în sprijinul campaniei agricole de primăvară, nici o acțiune.

— Vine, vine, prii... măvaraaa!!!

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

POVESTEA IOANEI D'ARC

Antologia «Teatru francez contemporan», apărută recent în «Editura pentru literatură universală» are o prefață semnată de Elena Vianu. În această prefață, la pag. 22, unde e vorba despre o piesă a cărei eroină e Ioana d'Arc, se spune că... «adevăratul sfârșit al poveștii lui Ioana e vesel».

Deci, la «Editura pentru literatură universală» nu se zice (cum învață elevii din școlile elementare): povestea Ioanei, exigența Editurii etc.

Se zice: povestea lui Ioana, neglijența lui Editura etc.

Probabil că așa e corect din punctul de vedere al lui stilul și al lui gramatica.

LA PATRU PAȘI DE... STIL

În «Gazeta literară» nr. 7/1965, în cronică dedicată filmului românesc «La patru pași de infinit», cronicarul cinematografic D.I. Suchianu spune, la un moment dat, că eroina filmului:

«Simte cu înfiorare, cu o entuziastă înfiorare că de acum, pentru ea, soarta a devenit destin».

Biata fată! avea și ea o soartă, dar i-a tratat-o stilistic tovarășul D.I. Suchianu cu un pleonasm, și i-a transformat-o în... destin!

Asta e soarta eroinelor de cinema, care au de-a face cu cronicari stilști.

... Soarta destinului!

C.B.D.

A. L. ANDRIȚOIU

Opere literare

În Cișmigiu e primăvară iar,
Idilele pe-alei merg iarăși strună —
Perechile, spre miezul nopții, par
Că-ar fi un fel de Proști sub clar de lună.

Dar tentativa lor începe-n zori
Atunci când se îmbujorează zarea
Și când, în preajma lumilor de flori
Toți fanții își încep Desfășurarea.

Se jură toți pe inimă, clamînd
Încît smeriți și muți se miră zeii,
Iar roua cade beată la pămînt
Zicîndu-și zăpăcită: Derbedeii!

Vezi un slujbaş al vechiului amor
Cum urmărește-o fată, dar ea, snoaba,
Îi strigă: «Fii cuminte, Cristofor!»
Sau chiar mai drastic: Înghiți-te-ar Groapa.

La Buturugă, mesele sînt albe
Precum hîrtia fabricată-n Letea.
Un grup citește-n sprițuri și în halbe
A mia oară tot romanul Setea.

La altă masă, doi din alt oraș
Vorbesc așa precum un surd c-un chior:
Unul că «N-avem centru-naintaș»,
Altul că «Ninge la ecuator».

Iar o soție cărei-i-a plecat
Bărbatul la Arad că-i moare unchiul
Azi și-a găsit un aur de băiat
Cu care reconstituie Triumhiul.

Pe-o bancă, doi prieteni joacă zaruri
(Aicea îmi lipsește-o rimă-n umf)
Unul propune: «Să ne facem daruri».
Celălalt: Ia-ți darul: «Arcul de Triumf!»

Trece-un sportiv. E tare ca Oțelul,
Pestriș precum un Cocktail Babilon
Și la petreceri este blind ca Mielul
Turbat, săltînd în mină un sifon.

Și ride parcul. Rid Învățătorii
Dintre pensionarii strinși în ceată, —
Numai statuile tac ca condorii
Statuile (vai!) nu rid niciodată!»

Și-așa o zi, o săptămînă-n lună,
Banalități pe-alei și bănci se spun,
De parcă cei ce-s Proști sub clar de lună
Știu cum că Noaptea e un sftetic bun.

Șeful de servicii îl adusesese și îl băgase în sluibă cu leafă mare și cu sporuri. Și cînd îi da cite un ordin, dacă șovăia puțin, șeful ridica doar un deget și nu spunea decît atît «Chirică!». Și Chirică, băiat isteț, traducea numaidecît că asta înseamnă: «Chirică, bagă de seamă, că tu știi cine ai fost și ce ești, din trei timpi și patru mișcări te trimit înapoi la roabă, de unde te-am luat, că n-ai studii, n-ai calificare, n-ai nimic, numai eu te-am descoperit că ești deștept, dar cu mine nu-ți merge, că mă fac al dracului dacă mă superi!».

Și de data asta șeful îi spusese de două ori: «Chirică», o dată ca de obicei și încă o dată mai apăsător, împungîndu-l cu ochii «Chirică!».

Cum să mai dea ochi cu șeful? Mama mea, atît mi-a fost! Și dacă ar fi numai asta, dar șeful, cum să dea ochi cu subdirectorul, că așa i s-a spus: «Tovarășul subdirector dorește mîine dimineață un excavator! Să-l ai aici la prima oră!» Deci, a dorit chiar subdirectorul, care e șeful șefului. Și dacă gîci Chirică n-o ști cum e cu șefii... Rămăsese cu gura căscată și clipea des din ochi, că știa el că excavator nu are de unde să aducă, dar șeful, după ce ridicase de două ori degetul, rostind acel «Chirică», apăsător, și văzînd că acesta tot nu se dumirește, mai adăugă încă ceva, cum n-avea obiceiul, dar care nu fu de prisos. «Pînă mîine dimineață, te faci excavator!»

Se bătușe și se zbatuse toată ziua pe la șefii de șantier și de loturi pentru un excavator, dar toată lumea avea nevoie urgentă, nimeni nu putea să întrerupă producția, mal cu seamă că nimeni nu avea nici un act la mînă în privința asta, ci numai jurămîntele lui Chirică, precum că așa dorește subdirectorul.

În cele din urmă Chirică află că tocmai a sosit un excavator în atelier pentru reparație și alergă cu limba scoasă la șeful de echipă, rugîndu-se, promițînd și amenințînd că să-i facă ce i-o face și să-l dea gata pînă la prînz. Șeful de echipă îi arătase nota de comandă și devizul, că era lucrare de 12 zile, dar ei se angajaseră s-o dea gata într-o săptămînă. Dacă văzu așa începu să se învîrtească pe lingă băieții să mai șadă și după program, ei mai lucră încă două ceasuri și abia reușiră să-l demonteze în ziua aceea și să-i înșiruie piesele.

Nu mai avea nici o posibilitate și nici o speranță și prin țeastă îi biziiu mereu, ca niște muște la geam, vorbele șefului: «Pînă mîine să te faci excavator».

Își roti privirea turbure în jur. Mormanele de fier, grămezile depozitate prin curte, la lumina palidă a stelelor, păreau niște monștri

cu multe coarne. Și din conturul lor estompat, puteai să faci orice, ba un taur care se repede ca să împungă, ba o caracatiță, ba niște gîndaci răsturnați pe spate, numai excavator nu ieșea în nici o combinație.

Umbra se înteti mai mult, semn că se apropie zorile și Chirică se ridică și porni spre birouri în neștire, ca un somnambul, golit de simțuri și de gînduri și în mîine nu avea decît cele patru vorbe care se roteau ca niște viespi prizoniere într-un borcan de sticlă. Și de ce mergea mai mult, d-aia se golea de gînduri și de simțire, parcă tot sufletul se scurgea din el. Și cînd

trecu peste o podișcă își dete seama cu mirare că aceasta pîrîie, se îndoaie și cedează sub greutatea sa. Vru să zică «ce dracu ai» dar nu putu să zică nimic, că vorbele îi huruiră nearticulate, ca un zîngănit metalic și Chirică înlemnii locului cînd constată că devenise într-adevăr excavator.

Chiui de bucurie și începu să ruleze cu toată viteza pe șoseaua pavațată cu bolovani de rîu, făcînd un zgomot asurzitor.

Se duse chiar sub fereastra șefului, care începuse să se plimbe nervos prin birou, și clămpăni cu duioșie din maxilarul de jos al cupei în semn de «Să trăiți, am venit!».

Șeful își frecă mîinile mulțumit și parcă spunea ceea ce nu spusese niciodată: «Bravo, Chirică! Bravo băiatule!».

Pe urmă ridică receptorul și ceru să i se dea legătura cu cabinetul.

— Am adus excavatorul, tovarășe subdirector.

— Care excavator?

— Parcă spuneți ieri că e nevoie de un excavator.

— Da, dar nu acum, nu m-ai înțeles bine, ziceam că după ce lichidăm șantierul, cînd demolăm baraca birourilor, ar trebui nivelat cu un excavator și plantați niște pomi...

— Vă rog să mă iertați, am crezut că aveți nevoie chiar acum de un excavator.

— Nu, nu! E o greșeală! Sper că nu l-ați scos din producție.

Șeful înconjură excavatorul cu privirea, văzu că nu are număr de inventar pe umărul din dreapta, unde trebuia să scrie «Mijloace fixe» și-i veni inima la loc.

— Nici vorbă, tovarășe subdi-

rector. Nu e de al nostru, am făcut rost din altă parte, știți dv. că eu mă descurc.

— Foarte bine, foarte bine!

— Dar dacă a venit, trebuie să-l pun la ceva, să nu se creadă că l-am adus degeaba.

— Vezi că mi s-a raportat că s-a umplut groapa de gunoi.

— Da, dar am pus să se sape alături alta, e gata, și de ieri se aruncă gunoiul în ea!

— Pune-l atunci să scoată gunoiul din groapa veche și să-l mute în cea nouă.

— Este o idee foarte bună! Vă mulțumesc!

Șeful începu să strige «Chirică, hei Chirică». Dar nu-i răspunse nimeni.

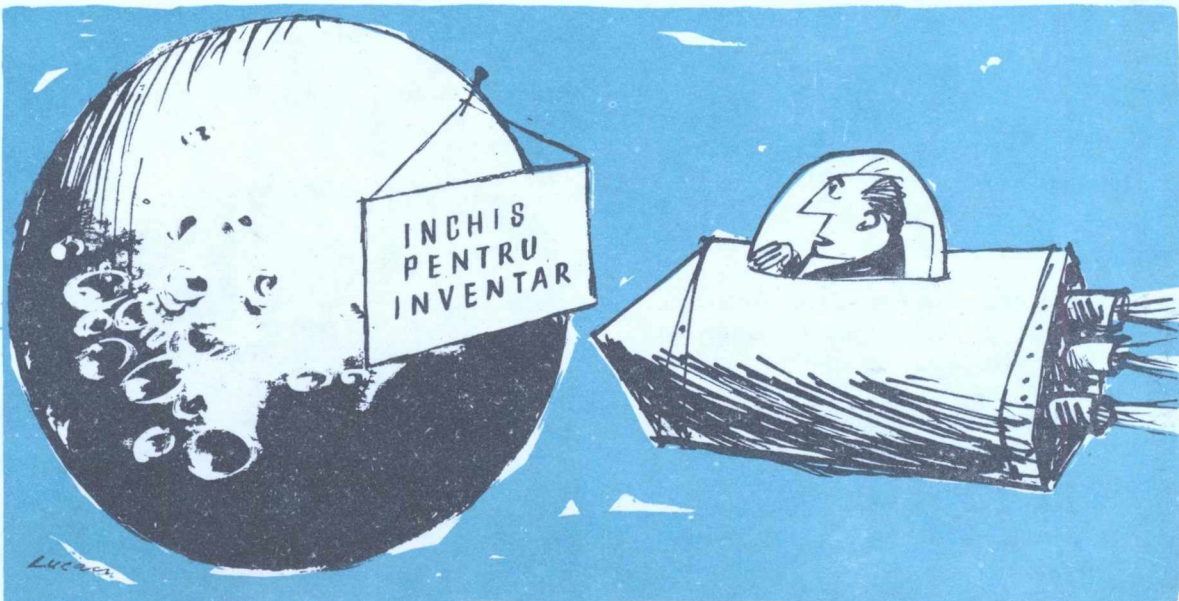
Cînd deschise geamul văzu în locul excavatorului o grămadă de fiare, care mai vibrau, ca un om care tremură de indignare.

«Hei, drăcie, s-a dărimat excavatorul,» se miră șeful de bucurie că și-a luat o grijă de pe cap, mai cu seamă că nu-l avea trecut nici în inventar.

Și se duse repede la telefon să-l cheme pe Chirică acolo unde își avea el biroul de șefuleț, fără subordonați. Sună mult și întrerupt pînă cînd îi răspunse cineva de alături: «Nu știi pe unde umblă nebunul ăla de Chirică? Te rog să-l cauți d-ta. Să facă urgent rost de un autocamion și să vină să ridice niște fier vechi... De unde, de neunde, treaba lui! Să-i spuie că am spus eu să se facă autocamion!».

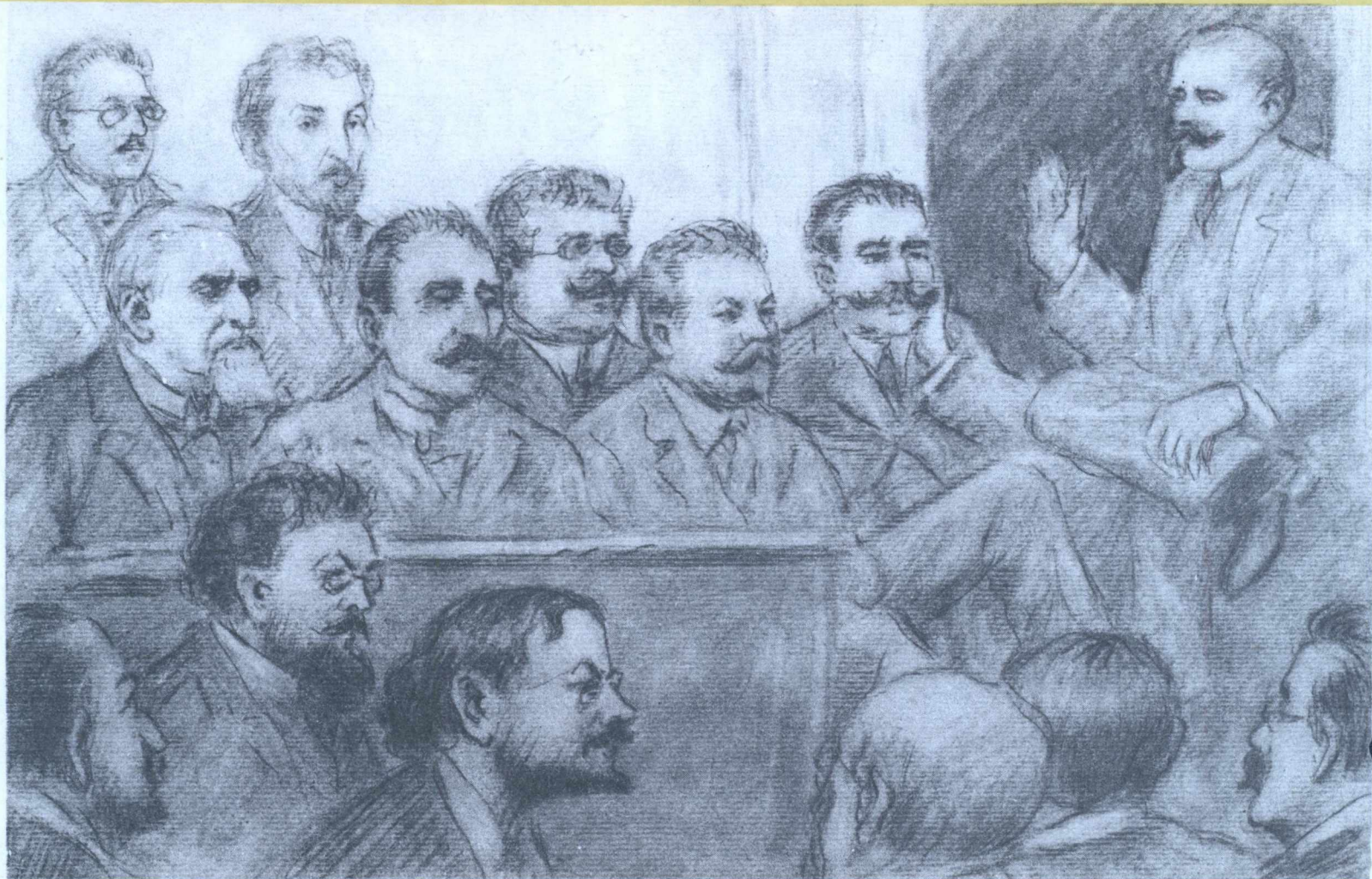
Și afară fiarele mai tremurară încă o dată, de parcă ar fi trecut vîntul prin ele.

IONIȚĂ MARIN

Ce va găsi primul bucureștean în Lună

Desen de A. LUCACI

O ȘEDINȚĂ A JUNIMIȘTILOR

PRIMA IUBIRE

Amindoi știau că trebuie să se întâmple ceva teribil, o bucurie sau o nenorocire, nu-și dădeau prea bine seama. Erau prieteni demult. Se jucau cu mingea sau de-a v-ați ascunselea sau se scăldau în riul de la marginea satului. Acum însă nu se mai jucau. Stăteau pe iarbă, lângă o salcie bătrână, gravi și stingaci în gesturi, maturizați brusc în acest sfârșit de vară. Băiatul privea fata încruntat:

— Dacă nu ești dragăstoasă cu mine înseamnă că nu mă iubești. Astă seară o să ne despărțim.

— Dar ce trebuie să fac? întrebă fata cu inima cit un purice.

— Să mă iei de mână, să mă săruți, să-mi spui cuvinte frumoase. De ce nu spui cuvinte frumoase?

— Nu știu, spuse fata cu ochii în lacrimi. Nu știu să spun nimic frumos. Am încercat să învăț «Regina ostrogoților» pe dinafară, dar am uitat-o.

— «Regina ostrogoților» — obiectă băiatul — nu se potrivește. Acolo nu-i vorba despre o iubire ca a noastră.

— Poate vrei să-ți cînt — propuse fata. «Ce frumos aleargă riul» e un cîntec destul de draguț.

— Asta ar lipsi acum, să cînti, zise el. N-ai voce nici cit un mierloi.

— Atunci hai să jucăm țintar — adăugă

ea. Cine câștigă se suie în vârful mărului de-acolo și aduce mere.

— Parcă n-ai ști cit de acre sînt — zise el plictisit. Am încercat asta rîndul trecut cînd te-am bătut la țintar.

— Atunci poate-ar fi bine să ne scăldăm — murmură ea cu jumătate de voce deoarece nu-i ardea de scăldat la o oră atît de tirzie.

— Nu, zise băiatul. E clar că nu mă iubești. O să ne despărțim. O să suferim puțin și o să ne treacă. Eu am să plec la școala profesională, la oraș. O să muncesc

și o să uit.

Fata începu să plîngă de-a binelea.

— Poftim, acum plîngi. Întotdeauna ai fost așa. Plîngi pentru orice fleac și pe urmă eu trebuie să-ți spun o poveste ca să te îmbunez. Nici nu mai știu ce poveste să inventez.

— Nu vreau să ne despărțim — oftă fata căutînd să-și alunge lacrimile.

— Bine, dar și tu ai să mergi la școală. Vrei să te faci agronom, nu-i așa? Nu putem să rămînem toată viața copii.

— E-așa de trist — remarcă fata.

— Sigur că e trist — confirmă el. Dacă ne-am fi iubit, am fi fugit în lume amindoi.

— Oh! Asta-n nici un caz — se cutremură ea. Mi-ar fi grozav de frică. Și apoi de ce să fugim? Nu ne alungă nimeni.

— Toate iubirile mari încep așa. Bunicul a răpit-o pe bunica mea și nu le-a fost frică, deși s-au dus tocmai peste deal la Cucuteni. Dar tu nu mă iubești.

— Ba cred că te iubesc — îl contrazise ea. Azi noapte te-am visat de două ori. O dată se făcea că pescuim și mîncam dudu.

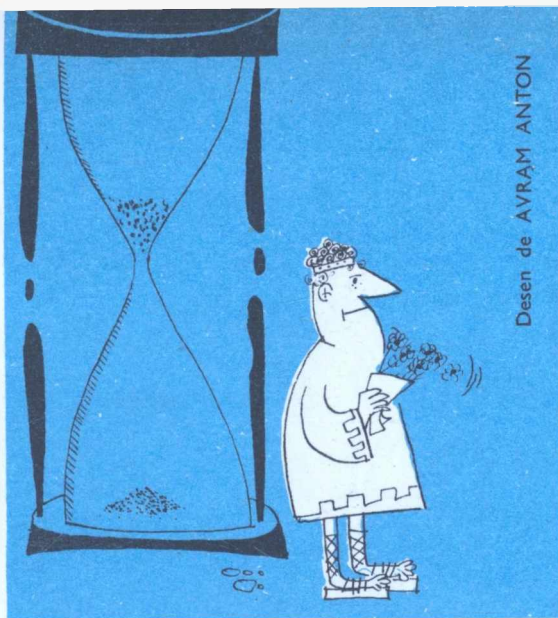
— Nu-mi plac dudu.

— Era numai un vis. Pe urmă se făcea că înălțam un zmeu galben.

— Prostii, spuse băiatul. Astea sînt vise copilărești. Spune, n-ai visat niciodată că mă săruți?

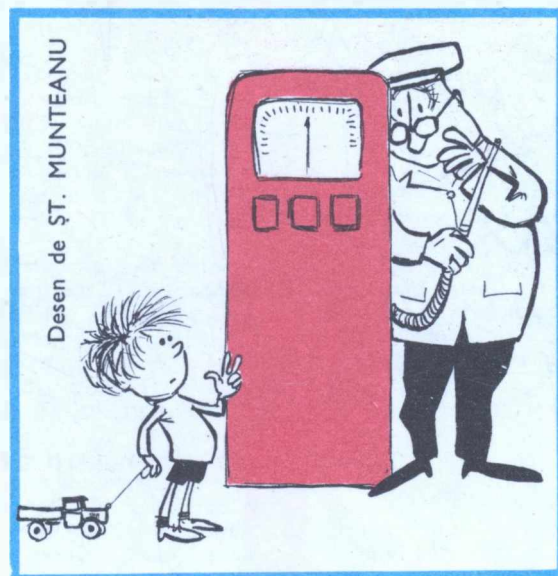

lesorul universitar de limbile slave, Bogdan și cel de Geografie, de la rsitate, Mehedinți, care redactau revistă, «Convorbiri literare», mi-au niște desene mici așa-zise «sprițuri revistă». Într-o zi, ducându-mă să-isc la locuința lui Titu Maiorescu din Mercur, unde avea loc ședința Junior, l-am întâlnit în dreptul Ateneului ragiale. Aflind unde mă duc, acesta soțit. «Merg și eu acolo, mi-a spus ale, tot n-am nici o treabă! Să văd ce un «ăia»! «Aia», erau membrii marcanți umei, pe care i-am și găsit adunați umim de la stînga la dreapta: Titu escu prezida de la biroul său, deasui se vede poetul Proca, mai departe, Maiorescu, C. Negruzzi, în spatele ungrati, directorul Școlii de Arhitec- apoi slavistul istoric Iancu Bogdan, t cu profesorul Iorga, lângă el Ale- Florescu, autorul piesei «Sanda», prichiciul ferestrei s-a așezat Cara- fumind. În fața biroului era profe- de istorie Onciul iar în fața lui pro- Mehedinți, și alții. Se citise o piesă tru a unui autor tinăr, citire care a pină la miezul nopții. După sfîrșitul , Maiorescu intervine, zicînd: «Și ă auzim părerea dumneavoastră». Cum umea tăcea, Maiorescu repetă: «Opinia avoastră, domnilor». În momentul e aude de pe stradă fluieratul unui care își chema colegul. Caragiale, mina, arată spre stradă, zicînd: pinia domnilor!». Dintre toate repli- se citiseră în acea lungă seară, din și mai lungă piesă a acelui autor, singură și ultimă replică a lui Cara- avut darul să trezească auditoriul.

Desen de AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ȘT. MUNTEANU

FĂRĂ CUVINTE

Pisu-pisu

Motanul siamez s-a răzgiat
De cînd se culcă cu stăpîni-n pat.
Stă nemișcat, nici capul nu-și întoarce;
E-atît de lenevos că nici nu toarce.
Călduș și alb cu blana lui curată
Își pare la-nceput un ghem de vată
Despachetat și aruncat ușor
Pe pat, pe canapea sau pe covor.
Lăpticu'-n fiecare dimineață
I se aduce proaspăt sub mustață,
Aripile și pipota de pui
Fac parte din breakfastul dumnealui
Pe care dinsul mustăcînd din bot
Îl gustă fără să-l mînce tot.
— Ce-o fi avînd pîsoiul? Nu-i bolnav?
Se-ncreabă toți ai casei,
— O fi grav?
— Ce s-a-ntîmplat?
— Din ce i-o fi venit?
— Să știți că Pisu-Pisu-i obosit;
Uite-a-nceput să toarcă plin de zel!

— Nu-s obosit, dar vreau un șoricel
Răspunse siamezul cu-o scînteie
În ochii lui codați ca de femeie.
— Ați auzit? se lumineă bunica
Un șoarec vrea și altceva nimica.
Avem trei curse vechi în magazie
Să punem una în bucătărie,
Una-n cămară și pe-a treia-n hol.
Umblati încet să nu vă dați de gol
Că șoarecele-i ager și atent
Te simte că-i vrei răul, la moment,
Așa că, fără de abilitate
Rămînem toți cu buzele umflate!

Deci ei se răsîndiră-n trăgători
Dar n-au prins nici un șoarec pînă-n zori
Căci toți se aciuară sub divanul
Pe care zilnic huzurea motanul.

Morala celor de mai sus e clară:
Cînd răsînfăm pe maturi sau pe mici
Ne punem în situația ilară
De-a prinde șoricel pentru pisici.

MIRCEA PAVELESCU

RODICA TOTT

— Nu — zise fata. Asta n-am visat nici- dată. Poate pentru că dorm cu mama în aceeași cameră.

— Spune, tu n-ai văzut-o niciodată pe mama ta purtîndu-se drăguț cu tatăl tău?

— Ba da — zise ea. Mama îi pregătește totdeauna legătura cu mîncare pentru la mîmp și seara îi aduce ligheanul cu apă ca să se spele.

Băiatul făcu un gest de lehamite cu mina.
— Prietenele tale nu-ți vorbesc niciodată despre iubii lor?

— N-am prietene. Tot timpul liber mi-l dă trec cu tine. Asta de cînd eram mică mă trăgeai de coade — zîmbi ea.

— Dar cărți de dragoste nu citești? Acolo sînt descrise unele situații.

— Nu citesc. Mie îmi plac foarte mult rîștile de călătorii.

— Cu tine n-o scot la capăt — zise băiatul licîndu-se. E clar că nu mă iubești. Altfel ai ști singură cum să te porți cu omul care te e drag.

— Cum nu știu să mă port? se miră ea. Tu mi-ai dat cei doi cîntezi cu colivie cu ce? Țineam atît de mult la ei.

— Colivia mi-ai dat-o de ziua mea. Era cadou.

— Dar cînd ai făcut operația de amigda-

Șeful serviciului C.F.I. Corabișan Iosif, de la URCM-Maramureș, efectuînd o revizie la Asociația sportivă «Voința» a pretins să i se servească o masă pentru buna reușită a controlului.

HARAP ALB: — Setilă, Păsărilă, Gerilă, Ochilă, dar Fomilă unde este?
— S-a făcut șef la C.F.I.!!!

Desen de ADRIAN ANDRON

(URMARE ÎN PAG. 13)

CONSULTAȚII ÎN FAMILIE

de I. AVIAN

În ziua cînd am intrat în casă, fluturînd în mîină în chip de trofeu diploma de medic, o explozie de bucurie a zvîrlit pînă în plafon de spaimă pe toți locatarii blocului cu șase etaje. Pensionarul de la patru, mai slab de înger, și neștiind ce s-a întîmplat, a telefonat la 08 după pompieri. Dar entuziasmul și bucuria familiei nu puteau fi stinse cu tulumbe.

După ce a sucit diploma pe toate părțile, bunica m-a luat la întrebări:

— Nepoate, într-adevăr te numeri printre cei mai buni absolvenți?

— Te cred! răspunse mama cu glas tăios. Dacă legile permiteau, absolvea medicina în calitate de conferențiar universitar!...

— Spune-mi, nepoate, reluă netulburată bunica, dar practică ai făcut destulă?...

— Firește c-a făcut!... o fulgeră mama. Nu simți? Și acum miroase a tinctură de iod de trăznește!

— Păi, dacă-i așa, nepoate, ia vezi de ce m-o fi țînînd un junghi în spate!... Așa, aici... aici la șale... Stai, nu mă atinge! Diploma e semnată de toată comisia? Nu vreau să mă nenorocești.

Și din ziua aceea am devenit medicul familiei. Și tot din ziua aceea am regretat că nu am urmat Politehnica... Fiindcă nici fratele meu, nici sora mea, nici cumnatele și cumnații, nici o altă rubedenie nu m-ar fi trezit la miezul nopții să le construiesc o casă ori să le spun compoziția betonului.

Dar ceasul rău m-a împins să mă specializez în pediatrie, în boli de copii. Ceasul rău, fiindcă ceasul bun a făcut ca sora mea să devină mamă. Și de cînd a devenit ea mamă, eu am devenit somnambul. O să ajung să vagabondez pe acoperișuri ca să nu mai aud telefonul zbîrnîind în casă.

— Alo... Aici sora ta.

— Da... știu...

— De unde știi? După voce?

— Nu, după ora cînd mă chemi. E miezul nopții...

— Vino urgent, fetița are insomnie... E trează...

Și după ce-mi argumentează un sfert de oră că odrasla nu doarme (fiindcă, am înțeles eu, abia se trezise) îmi dau seama că orice împotrivire e zadarnică și deci în următorul sfert de oră mă aflu într-un taxi, iar apoi lîngă pătutul nepoatei.

— Nu doarme! E bolnavă! plînge cu sughituri sora mea. Am încercat în fel și chip s-o adorm. Imposibil! Am pus radio-ul la maximum, am pus la pick-up un disc cu «Nani, nani, puișor», eu și Tarzan (numele de circulație internă al soțului, dat de familia sa, pentru curajul de a se fi căsătorit cu sora mea) am topăit în jurul pătucului cîntînd, și totuși n-a închis ochii.

A intrat în cameră, impleticindu-se, cumnatul meu. (Tarzan adică). Abia vorbea. Răgusise. Cîntase trei ceasuri. Semăna el a Tarzan cum semăn eu cu Dalida. Acum făcea gargară cu mușețel ca să poată continua recitalul de canto pînă-n zori.

— Poate că fetița nu doarme, presupune el, deoarece cînt fals.

Totdeauna rămîneau corigent la muzică... Am încercat să... să... să...

S-a oprit brusc. Îl fur cu privirea. A adormit în picioare.

— El doarme fără să-i cînti! observă sora mea.

— Păi și-a cîntat pînă acum! Numai să nu pornească să cînte în somn...

E liniște. Profitînd de această liniște, fetița a adormit și ea. Părăsesc tiptil camera, să nu-mi trezesc nepoțica, și mai ales să nu-i trezesc părinții care s-au prăbușit în fotolii, sforîind. Ajung acasă. Mă culc. Închid ochii și îi deschid. Telefonul. Soră-mea:

— Eu sint!

— S-a trezit?

— Doarme!

— Și-atunci de ce mă trezești?

— Fiindcă doarme... Un somn suspect. Respiră nu știu cum...

— Dacă respiră e bine. Ar fi fost rău dacă nu respira!...

— Vino urgent!

— Mîine am servicii!

— Nu mîine, vino acum!...

Argumentele pe care i le-aș fi adus ar fi ajutat așa cum ajută o frecție la un picior de lemn. Urc deci în taxi; șoferul ăsta nu-i lipsit de fler. Și-a făcut stație în fața casei. Are asigurate cel puțin trei curse pe noapte.

— Ștu unde coboriți. Eu vă mulțumesc. Cu sprijinul dumneavoastră depășesc planul de incasări în fiecare noapte...

Iată-mă la destinație!

— Doarme, hohotește soră-mea.

De-aș putea face și eu la fel! suspin din străfundul inimii... Pe fotoliu doarme cumnatul. Pe fața lui scofilicită sint întipărite slabe urme de Tarzan. Cîntă în somn.

Privesc fetița.

— N-are nimic. Să doarmă pînă dimineața. Respirația e normală. Înțelegi? Auzi?

Nimeni n-aude nimic. Soră-mea moțăie cu capul proptit pe cărucior. Cumnatul fredonează mai departe, inteligibil: un minut... un singur minut... ce bine ne-nțelegem noi doi... la fereastra unde doarme toată lumea... sforrr...

Plec. Șoferul e jos. Ajung acasă. Șoferul:

— Eu vă aștept aici, la poartă, tovarășe!

— Nu cred să mai fie nevoie.

Telefonul. Soră-mea alarmată:

— Ride în somn!

— Foarte bine!

— De ce bine? Numai nebunii rid fără motiv! Vino urgent.

Imediat.

Sonerie la ușa. Mă reped să deschid.

— Cine sună?

— Eu, șoferul! Hai tovarășe medic, cit mai întîrzii? Se aude telefonul pînă în stradă.

— Vin imediat.

Iar telefonul. Soră-mea:

— Știi de ce a ris? Îi umbla pe minuță o muscă. O gîdila.

— Atunci nu mai vin!

— Ba da, că plînge! Are pesemne crampe, mititica.

— Puțin ceai de tei și-i trece.

— Poate nu sint crampe! O fi astenie! Că-i precoce!

— Bine, vin!

Mă îmbrac. Telefonul. Soră-mea:

— Nu mai plînge.

— Atunci rămîn acasă!

Înseamnă că-i sleită de puteri, mititica!

— Și eu sint sleit de puteri, mititelul! Rămîn acasă!

Strigă în receptor, scoasă din fire:

— Cum? Lași un bolnav fără îngrijire? Călăule! Vampirule!

Te reclam mîine la Secția sanitară!...

Și mi-a trînit telefonul.

Să vă spun drept, m-am simțit mai liniștit. Dacă ține supărarea 2-3 zile, mă mai pun și eu pe picioare. Încerc să adorm. Ah, ce plăcut e. Tăcere. Ba nu-i tăcere! Telefonul. Iar telefonul! Ridic receptorul. De partea cealaltă a firului o voce speriată:

— Tovarășe medic, aici policlinica. Scuzați-ne că v-am trezit.

Medicul de gardă are câteva cazuri și nu se poate deplasa. Te rugăm pe dumneata să dai fuga... un caz grav... a telefonat în clipa asta o mamă disperată... o fetiță... ride în somn... crampe... ceva cu o muscă... astenie... Vă rog, e urgent!

— Fie, mă duc!

Așez receptorul, clătîindu-mă și mă clatin îmbrăcîndu-mă. Iar telefonul. Sora mea:

— Alo, călăule!... Nu mai am nevoie de serviciile tale! Să nu mai calci la mine în casă! Am telefonat la policlinică. Îmi trimitei un medic de-acolo!

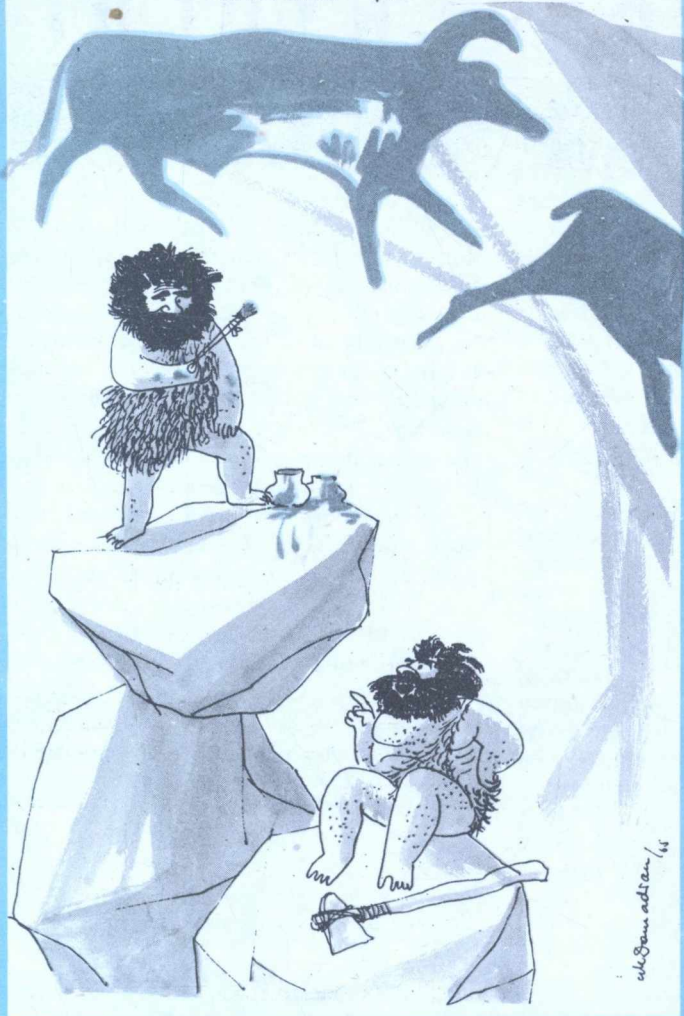

— Ce meci idiot! Mai bine rămîneau la nuntă!

— Cine s-a însurat?

— Eu!...

Desen de RIK AUERBACH

— Crezi că culorile o să reziste, meștere?
— Garantiez pentru cel puțin 30 000 de ani...!

... ISTORIE

VÎNZĂTOAREA: Garantiez pentru culori nu și pentru
pictura dumneavoastră...

Desen de CIK DAMADIAN

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE“

- Ț** — Nix.
Țafandache — Tinăr cu barbă, dar fără cap.
Țanțoș — Persoană pusă la propria ei frigare.
Țap — Ovină lichidă.
Țată — Două șolduri și-o gură deschisă deasupra.
Țambal — Pian în pielea goală.
Țarm — Veto opus apelor.
Țelină — Pământ nedat la învățătură.
Țesală — Perie pentru haine de piele.
Țințar — Prăsilă de armăsari.
Țeapă — Constituția lui Vlad Țepeș.
Țărăină — Urmașă directă.
- Țintar** — Șah, la fasole.
Țintă — Și bătută și-mpușcată și ajunsă citeodată.
Țeastă — Ceea ce se separă pe ai ființelor, de creierii munților.
Ținc — Prima vîrstă exactă a noului născut.
Țifnă — Sportivă în întrecere, la sărituri, cu muștarul.
Tol — Covor scăpătat.
Toi — Degetul cu care îți face țuica semn că vine.
Turțuri — Cînd, iernii, îi curge nasul pe streșini.
Tuț — Un fel de a rămîne.
Turcă — Estompa care nu șterge urmele copilăriei.
Tulcă — Prună care își dă sufletul la cinzec.

*Spre-o scoică lipită de stîncă
Tăcînd cu închisele valve,
Trimite prin apa adîncă
Puternic și mîndru, un «salve».*

*Și-ncebe cu laudă mare
Să turue-ntr-una, prostește,
Ca toată marina suflare
Doar muzica lui prețuiește.*

*Cu vorbe anume, ce dor,
Invidia lui corosivă,
Aducă superior:
— Iar tu, ești o mută captivă.*

*— Te-nșeli — îi șoptește-ncet scoica,
E drept c-am pus gurii zăvoare,
Că stîncă cea tare mi-e doica,
Și liniștea mea-i creatoare.*

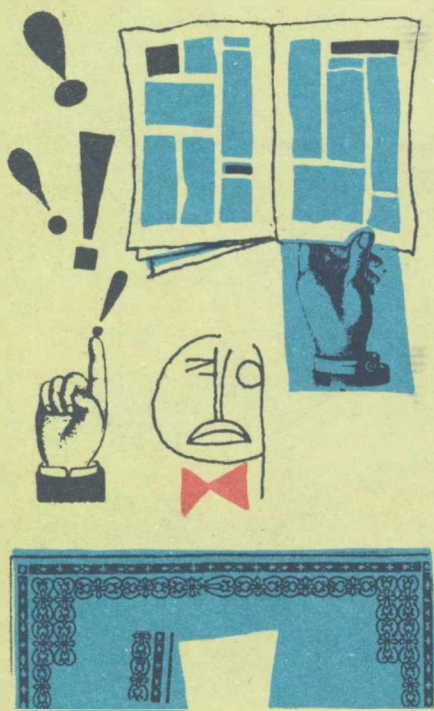
*Găoacea ți-o crezi răsfățată
De-Apolo și zeii cei buni?
Oricit de minie-o să tuni,
Să știi adevărul o dată:
— Tu nu cînți, ci numai răsuni.*

— Mămico, uite ce flori frumoase am găsit în pădure!...

Desen de GH. CHIRIAC

TUPEUL CORESPONDENTULUI

Domnul Fraga Iribarne, ministrul franchist al informației — sau, dacă preferați, ministrul informației franchiste — e supărat foc. Într-un interviu acordat ziarului danez «Ekstrabladet», domnia sa își exprimă legitima indignare față de corespondentul la Madrid al cotidianului francez «Le Monde» pentru felul în care a transmis știrile în legătură cu manifestațiile studentești.

Ce reproșuri adresează ministrul gazetarului? Mai întâi că acesta «a deformat în mod sistematic adevărul, respingând versiunea oficială asupra celor întâmplate și folosind o versiune proprie». Și care e versiunea oficială? Versiunea oficială asupra celor întâmplate e că nu s-a întâmplat nimic.

Dar tupeul corespondentului nu se oprește aici: nu numai că el nu admite că n-a fost nici o manifestație, ci susține că de pe urma nici unei manifestații, la care nu a luat parte nici un student și care nu a fost atacată de nici un polițist, numărul participanților răniți e de două ori mai mare decît în realitate. Prin urmare au fost, totuși, răniți — i s-ar putea obiecta domnului ministru. Mai mulți, mai puțini, dar au fost. Cum de s-au rănit, din moment ce nu s-a întâmplat nimic? Cum e și firesc pentru un personaj

atît de sus pus, ministrul nu se coboară pînă la a răspunde la o întrebare atît de meschină.

Mai departe, dl. Iribarne arată că studentul despre care «Le Monde» scria că e «într-o stare foarte critică» nu a pătît în realitate «mai nimic». Fără îndoială «mai nimic» e o expresie extrem de relativă. Studentul în chestiune suferă, de pe urma loviturilor primite cu bîta în cap, de o decolare a retinei, afecțiuni care duc de cele mai multe ori la orbire. Pentru un membru al guvernului spaniol orbirea este însă o stare permanentă, care nu numai că nu-l deranjează, ci îl ajută să nu vadă valul crescînd de minie populară împotriva cîrmuirii. De unde pînă unde se poate aprecia o astfel de stare drept critică?

În sfîrșit, dl. Iribarne îl demască pe corespondent, arătînd că «a participat probabil la tot felul de sedințe secrete ale cercurilor opoziționiste». Gazetarul susține că nu-i adevărat și că el s-a mărginit să-și facă cinstit meseria... Ne luăm permisiunea să ne îndoim. Cine poate fi mai bine informat decît ministrul informațiilor?

N. AURELIU

Legalitate

S-ar putea crede că P.I.D.E. (poliția politică portugheză) nu are motive de mîndrie. Eroare! După cum declară chiar șefii săi, ea se mîndrește că «nu a văzut niciodată culoarea unui mandat de arestare». Pentru ca această declarație să devie inteligibilă ar trebui adăugat: «...ceea ce nu o împiedică să facă arestări în masă». Într-adevăr P.I.D.E. nu se încurcă în mărunte considerente de ordin legal.

Un exemplu recent al acestei atitudini pline de dezinvoltură l-a constituit arestarea lui José Augusto Silva. Într-o noapte, agenții au ciocănit la ușa locuinței lui.

— Cine-i acolo? — a întrebă mama lui José.

— Poșta! Avem o telegramă pentru dv! — i-au răspuns cei de la P.I.D.E., rîzîndu-și în barbă de farsa pe care se pregăteau s-o joace.

Li s-a deschis. Ceea ce a urmat ghiciți cu usurință și dumneavoastră. José Augusto Silva a fost înșfăcat, bătut prima oară sub ochii părinților săi, dus pe sus în mașina politiei, bătut a doua oară pe drum, debarcat la comisariat. bătut a treia oară acolo... și așa mai departe.

Pînă acum nimic neobișnuit. P.I.D.E. are la activul său nenumărate asemenea fapte de bravură. Surpriza s-a ivit abia atunci cînd comisarul a început să redacteze actul de încarcerare. Spre stupeoare suszîsului comisar, Silva nu putea fi aruncat la închisoare, deși asupra lui plana teribila bănuială că «ar fi făcut propagandă subversivă». Nu existau cumva dovezi suficiente? Să fim serioși! Astfel de argumente nu țin la poliția portugheză. Atunci?

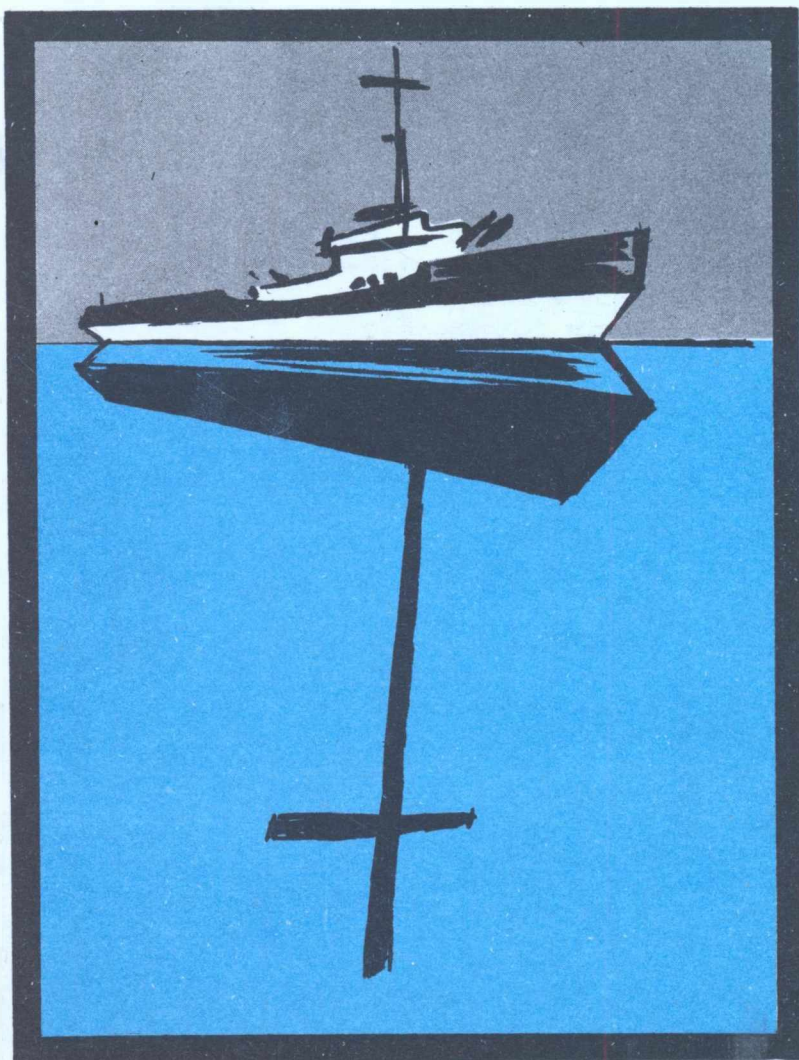
Atunci vina e tot a lui Silva. Legea prevede că delictul de «subversiune politică» nu poate fi aplicat decît adulților. Și în Portugalia vîrsta adultă — cel puțin în materie de subversiune — începe de la 16 ani. Or, ticălosul de Silva nu are decît 15 ani și jumătate.

Și acum să vedem dacă ghiciți la fel de ușor cele ce au urmat. Comisarul l-a eliberat pe arestat, cerîndu-i scuze că l-a deranjat în toilul nopții? V-am mai propus o dată să fim serioși! Inventivitatea celor de la P.I.D.E. nu cunoaște limite. José Augusto Silva a fost internat în casa de corecție «Tutoria». Pe șase luni! Tocmai cit îi trebuie ca să ajungă și el adult și legea să-l poată înhăta.

Un ultim detaliu: Silva s-a născut în pușcărie. Părinții lui au fost și ei niște subversivi, care, în urmă cu 15 ani și jumătate, au cerut ca în Portugalia să nu mai domnească teroarea.

Așchia nu sare departe de pom, zice un vechi proverb. Și dacă pomul e la închisoare, unde să fie așchia?

N. MINEI

Troupe ale marinei americane în drum spre Vietnam

Desen de A. POCH

PRIMA IUBIRE

(URMARE DIN PAG. 8—9)

lită? N-am fost cu tine pină la dispensar? Am și plîns.

— Așa plîng toate femeile. Din nimic. Asta nu e dovadă de dragoste.

— Atunci ce-ar trebui să fac pentru tine?

— Nu știu — spuse băiatul. Cred c-ar fi trebuit să mă săruți. De pildă, adineauri cînd te-am mîngîiat pe păr.

— De ce nu mi-ai spus? Eu credeam că rizi de mine. Spuneai că seamăn cu o veve-riță care-a ieșit dintr-un tufiș cu scaeți.

— Chiar că semeni — izbucni în ris băiatul. Ai părul atît de incilcit.

— Așa-i el. L-am uns și cu untdelemn și tot nu stă.

— E timpul să plecăm — spuse băiatul scăpat parcă de-o povară. Se-ntunecă și trebuie să-mi pregătesc valiza pentru miine.

— Uite un cărăbuș — strigă fata bucu-roasă că nu mai trebuie să vorbească despre dragoste. Hai să-l prindem.

Și au început să alerge de-a lungul riului, strigînd veseli ca în verile cînd erau abia de-o șchioapă. Cu ochii după cărăbuș fata s-a împiedicat de-un bolovan și a căzut lovindu-se la frunte.

— Ce-ai făcut? strigă băiatul alergînd spre ea. Te-ai lovit rău?

— Oh! Da. Uite ce cucui îmi crește.

Și începu să plîngă arătîndu-i locul în-vinețit de lîngă sprinceană.

— Nu plînge, fată dragă. Las' că trece.

Fata plîngea și mai tare. N-ar fi putut spune că o durea prea mult dar îi făcea plăcere să vadă privirile blinde ale băiatului îndreptate spre ea, și să-i simtă palma puțin umedă mîngîindu-i fruntea.

— Hai, taci — îi zise el. Uite acum are să-ți treacă...

Și, ușor, aproape fără să-și dea seama, se aplecă și o sărută pe frunte, așa cum făcea mama lui cînd, neastimpărat, cădea din prunul cel mare din grădină.

— Vai! zise fata uluită. Vezi? Ne-am sărutat.

Băiatul se înroși la față și îi ajută ușor să se ridice petrecîndu-și brațul pe sub al ei.

— Da — zise el grav. Acum cred că ne iubim. Leagă-te cu batista mea la cap. Cucuiul n-o să crească mai mare.

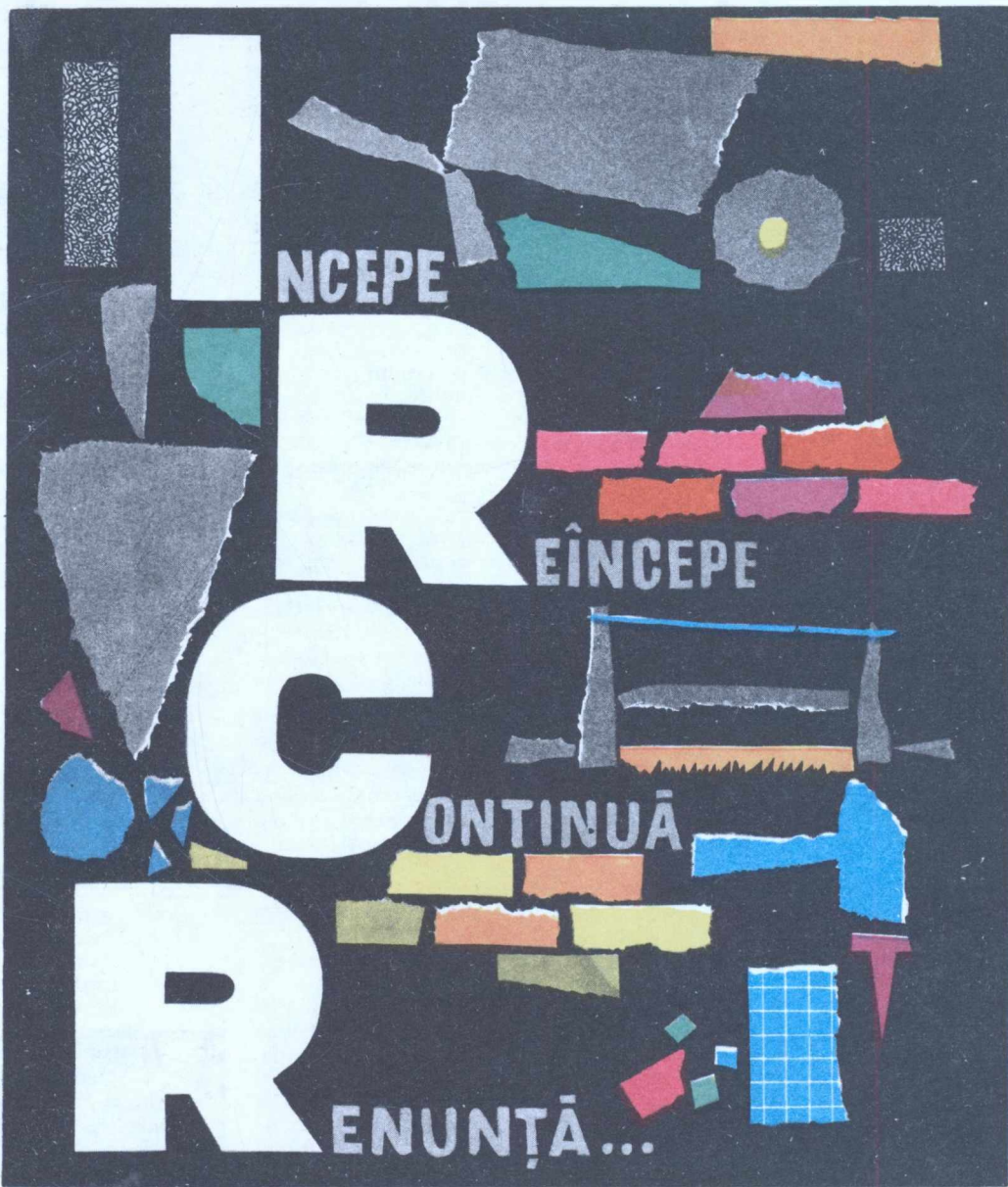
Fata se lăsă sprijinită de brațul lui și abia cînd au ajuns la intrarea în sat l-a întrebat timidă, potrivindu-și pașii cu ai lui:

— Și acum ce-o să se întîmple?

— Acum o să te iau de nevastă după ce termin școala. Pînă atunci o să ne scriem cărți poștale.

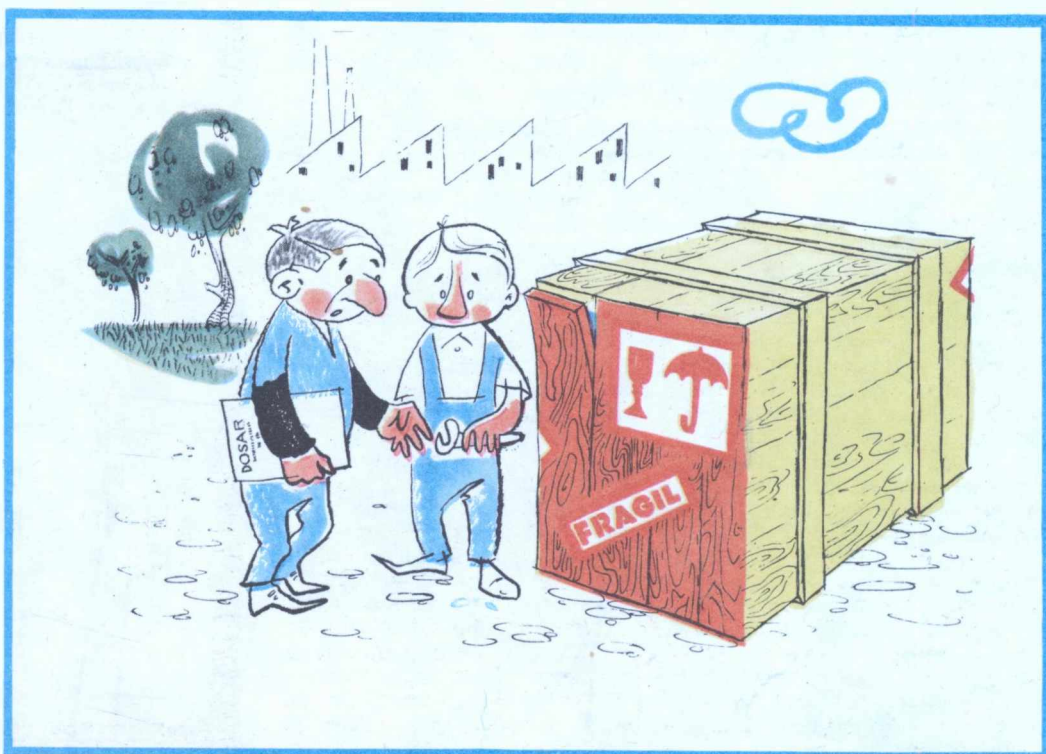
— Și, mai adăugă el în timp ce își strîngeau mîinile, să nu spui la nimeni. În toate iubirile trebuie să existe o taină.

— Firește, spuse fata — și o luă la fugă pe ulicioară abia așteptînd să ajungă acasă și să-i spună mamei cît de frumos zburau cărăbușii în noaptea aceea.

O RECLAMĂ NEDORITĂ

Desen de D. NEGREA

— Poftim, pahare și umbrele ne trebuiau nouă!

Desen de N. CORNELIU

UN BAN CUVINTUL

În sfârșit, ședința s-a terminat.

Deși fusese anunțată ca operativă, a durat exact șase ore și treizeci și șapte de minute: douăzeci de minute referatul, pînă la treizeci de minute se prelungise pauza care trebuia să dureze numai zece, timp de o oră vorbiseră vreo cinci-șase participanți, iar restul de patru ore și jumătate — exceptînd cele cincisprezece minute ale concluziilor — și le-au împărțit frățește trei vorbitori «reputabili».

În sfârșit, bine că s-a terminat totuși!

Lumea se îngrămădea spre ieșire.

Făcîndu-mi loc spre ușă, caut cu ochi ucigași pe ultimii trei vorbitori, pe cei care consumaseră fără milă sutele de minute. Se nimeriseră alături. Vorba ceea, cine se-aseamănă, s-adună! Nu par deloc osteniți. Dimpotrivă. Și privesc la «mutălăii» care nu scosese o vorbă la ședință, ca și la cei care abia reușiseră să vorbească zece minute, cu un dispreț suveran.

Cînd să iasă și ei, iată că-i oprește un tovarăș, de la statistică, parcă.

— Treceți, vă rog, pe la casierie — dumneavoastră trei.

Sfînte Sisoe! Te pomenesti că le mai dă și vreo primă! — îmi fulgeră mie prin gînd și-s gata să fac explozie.

Unul din ei, cel mai rotofei, care a vorbit și cel mai mult, se interesează puțin intrigat:

— La casierie? De ce?

— Aveți de plătit o amendă de... — și funcționarul își consultă bloc-notes-ul — de 66 de lei și 81 de bani.

Oratorul rotofei arcuiește sprincenele a mirare.

— Amendă? Eu?? Pentru ce???

— Pentru încălcarea dispoziției cu privire la «Combaterea lipsei de respect față de timpul concetățenilor», combinată cu decizia Secțiunii de sănătate și prevederi sociale a Sfatului Popular Regional privind «Profilaxia logoreei în incinta întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor obștești».

Dumnealor fac ochi rotunzi de nevinovăție și se miră pe trei voci:

— Nu înțeleg, tovarășe! — Dar cum așa, tovarășe? — Ce mai e și asta?

— E simplu: în intervenția verbală pe care ați făcut-o dumneavoastră, de pildă, — se adresează funcționarul primului dintre ei — și care a durat o oră, cinci minute și treisprezece secunde, ați folosit 5 728 de cuvinte, din care — după analiza efectuată pe baza benzii de magnetofon — un număr de 5 681 de cuvinte s-au dovedit inutile, neexprimînd nimic. În conformitate cu hotărîrea amintită plătiți o amendă calculată la 1 ban per cuvînt inutil rostit, ceea ce face 56 de lei și 81 de bani. Avînd însă în vedere că în cuvîntarea dv. mai mult de 50% din cuvintele rostite s-au dovedit inutile — și depășiți procentajul admis — sinteți pasibil de o amendă suplimentară de 10 lei conform Deciziei privind «Profilaxia logoreei în incinta întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor obștești». Deci, în total, 66 lei și 81 de bani.

Mie, îmi crește inima. Tii, ce legislație! Strașnică!

Dumnealor însă protestează.

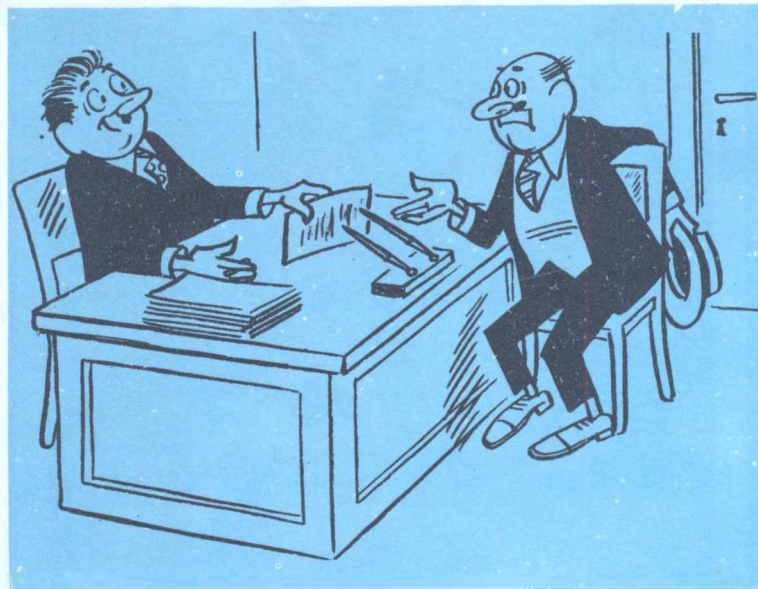
— Păi bine, tovarășe... Eu, care m-am străduit să contribui, ca să zic așa, la lămurirea unor probleme care, ca să zic așa, privesc, nu-i așa, pe fiecare, căci...

— Tovarășe, asta e. Unde-i lege, nu-i tocmeală!

— Bine, bine... Dar dați-mi voie ca și eu, care, oricum, nu-i așa, sînt în drept, ca să zic așa, să-mi exprim părerea personală, nu-i așa, căci...

— Tovarăși, nu insistați fiindcă lucrurile se pot agrava. Eu, avînd în vedere că sinteți la prima abatere comisă de la intrarea în vigoare a

În legătură cu acele întreprinderi care răspund prompt cînd sînt sesizate în legătură cu slaba calitate a produselor lor, dar întîrzie cu măsurile de îndreptare.

— Exact: ne-ați semnalat unele defecte și noi v-am mulțumit.
— Bine, bine, dar numai cu mulțumiri...ne mulțumiți?

Desen de FRED GHENĂDESCU

acestor dispozițiuni, nu v-am aplicat decît amenda prevăzută la aliniatul 1 al «Dispoziției cu privire la combaterea lipsei de respect față de timpul concetățenilor». Dar aș putea foarte bine să vă aplic și aliniatul 2, care prevede ca amenda să fie calculată în raport cu timpul răpit fiecărui ascultător, exprimat în lei la nivelul unui salariu mediu și înmulțit cu numărul participanților la ședință. Or, cum dumneavoastră ați vorbit o oră, cinci minute și treisprezece secunde, iar în sală au fost 204 participanți, dați-vă seama că ar trebui să plătiți cam vreo 220 ore-muncă răpite! Deci, vă rog treceți pe la casierie, iar altă dată...

Și funcționarul le zimbește politicoș, dar cu înțeles...

— Bine, bine — nu se lasă dumnealor — dar dacă n-avem acum bani la noi?

Hait — îmi zic eu — să știi că scapă!

— Dacă n-aveți bani la dv. semnați un proces-verbal de contravenție și vi se va reține suma respectivă la prima chenzină, adăugîndu-se, bineînțeles, majorarea legală.

Eu sînt intr-al nouălea cer, sînt răzbunat pentru toată vorbăria goală pe care a trebuit s-o ascult timp de aproape trei ore de la cei trei zeamă-lungă și mă gîndesc că, în viitor — datorită acestor măsuri — ședințele o să fie o adevărată plăcere. Ba îmi și iau angajamentul, în gînd, să nu mai lipsesc de la nici una!

Cineva îmi dă un ghiont.

— Ce faci, omule?

— Poftim??

Mă uit buimăcit în jur... Sînt tot pe scaun, la ședință, iar la pupitru e tot vorbitorul cel rotofei...

Ațipisem. Ațipisem și am visat... Doamne, ce vis minunat!

Mă uit la ceas: sînt exact șapte ore și cinci minute de cînd a început ședința, iar «oratorul» — fulgere-l cerul! — îi dă înainte!

MIRCEA AVRAM

28

PĂTANILÉ
LUI PĂTITU

Desen de GROSU MIHAI

RABOJUL URZICII

CRONICA TEATRALĂ

O amuzantă comedie, «Microbuzul pe butuci», se joacă de mai multe luni la Teatrul Popular din orașul Mediaș, cu binevoitorul concurs al Sfatului popular al raionului Mediaș.

Subiectul comediei e simplu, dar plin de haz. Sfatul popular a repartizat teatrului popular, în toamna anului 1964, un microbuz, pentru deplasări în raion. După scurtă vreme, mașina s-a stricat și a fost pusă pe butuci. Conducerea teatrului a cerut sfatului să repare mașina, iar sfatul a promis că, peste zece zile, va fi reparată. Și de-atunci (atențiune! urmează scenele de mare comedie!) de câte ori conducerea teatrului întreabă la sfat: când va fi reparată mașina? — sfatul dă, invariabil, același răspuns: peste zece zile!

Sfatul aplică metoda compensației.

Dacă nu face microbuzul deplasări, sînt în schimb procedeele sfatului... deplasate.

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

Un interesant film, intitulat «Pentru spectacolele de la ora 14 și ora 17 nu mai sînt bilete», a rulat cîteva zile, cu succes, la cinema «Progresul» din Aiud.

Originalul film s-a bucurat de o interpretare excelentă.

Interpreta principală, tovarășa Moceanu Maria, în dificilul rol de responsabilă a cinematografului, s-a dovedit o admirabilă artistă. În vreme ce casiera cinematografului spunea publicului că nu mai e nici un loc, tovarășa responsabilă reușea cu o rară artă să vîndă bilete pe sprinceană, anumitor persoane privilegiate.

Sesizată de această măiestrie artistică, Întreprinderea cinematografică regională Cluj i-a dat o altă... interpretare, denuind-o... abateră.

Tovarășă responsabilă a avut însă, cică, o «scuză» cînd a utilizat asemenea mijloace în asemenea scop.

A crezut că... cinema-scopul: scuză mijloacele.

EXAMEN ȘCOLAR

Se apropie examenele de sfîrșit de an școlar.

La școala de opt ani din satul Lungești (comuna Bălăbănești, raionul Bujor, regiunea Galați) examenul s-a și dat.

A dat examen... directorul școlii, tovarășul Istrate Dumitru. Examenul a decurs astfel:

Comisia: Să ne spui dumneata, tovarășe elev, care e prima îndatorire a unui director de școală?

Elevul: Prima mea îndatorire, ca director de școală, e să fiu gentil cu soția mea, învățătoarea Nina. Cînd lipsește de la școală 15 zile, s-o țin prezentă și să-i dau salariu, iar cînd avem în program 12 ore suplimentare, să le împărțim între noi, eu 9 și ea 3, fără să-i repartizăm și învățătorului Răzmeriță Aurel vreo oră, două.

Comisia: Ai răspuns bine, dar incomplet.

Elevul: Spun acum și restul. Conform hotărîrii secției raionale de învățămînt, i-am repartizat în sfîrșit și învățătorului Răzmeriță cinci ore suplimentare, iar salariul pe care l-am plătit soției mele pentru 15 zile absentate, urmează să-i fie reținut.

Comisia: Ai răspuns bine. Îți dăm notă de trecere. De trecere... în alt post.

PLANIFICARE CU PROFITURI

Care e, în fond, într-o întreprindere, rolul unui serviciu de planificare? Să... planifice!

Și ce rol are șeful unui asemenea serviciu? Să asigure o planificare... ritmică și cu profituri.

Exact asta face și tovarășul Rolea Gheorghe, șef al serviciului planificării la T.A.P.L. Turnu Severin.

Își planifică ritmic, în fiecare an, cîte o... sobă de teracotă, pe care i-o construiește la domiciliu, una în 1963 și una în 1964, salariatul Ion Mărgeanu, în timpul programului. (Cine să i-o construiască pe cea din 1965, n-a planificat încă).

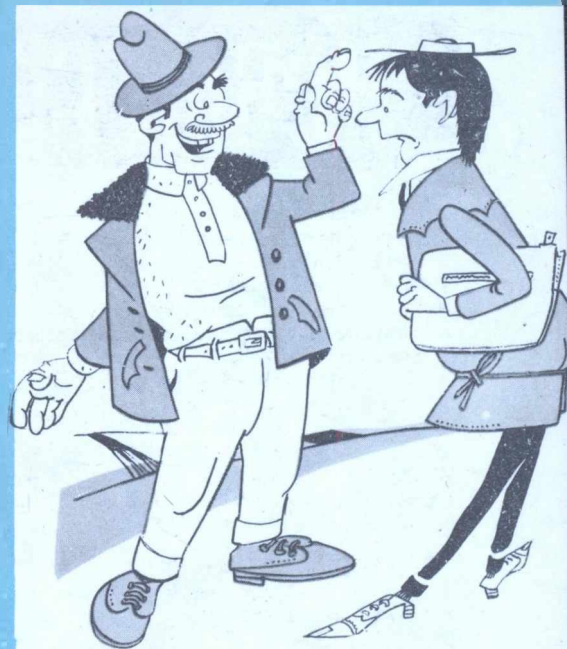
Ritmic și nelegal își transportă (în 1963) lemne de foc la domiciliu, cu mașina întreprinderii (condusă de șoferul Cicoare Aurel) și tot ritmic și nelegal îi lucrează (în 1964) la domiciliu, salariatul Pitica Gheorghe, diverse burlane, jgheaburi, o roabă și încă o sobă. (Om gospodar, cu sobe multe!)

Iar principiul profitului, îl aplică... profitînd de funcția ce deține: mă servești, te servesc! și deci pe salariatul care îi execută lucrări personale la domiciliu, cu materialele întreprinderii, îi propune pentru prime, iar pe cîte unul mai pretențios, ca Pitica Gheorghe, care vrea plată pentru ceea ce-i lucrează, il... arde.

Șef al serviciului planificării la un trust de alimentație, tovarășul Rolea Gheorghe se... hrănește cu iluzia că ritmicitatea sa profitoare îi va mai fi mult timp... înghițită.

C. CRISTOBALD

MODA PĂLĂRIILOR TURTITE

— Parcă-ți dădusem bani de-o pălărie... întregă?!...

Desen de AL. CLENCIU

Poftim răspuns!

Nu-i adevărat! (a răspuns, la sesizarea «Urzicii», Secțiunea tehnică de investiții din Sfatul popular al Capitalei). Nu-i adevărat că în Blocul «D-14» de pe șoseaua Mihai Bravu nr. 116—122 (unde locuiește și cetățeană Nicolae Teodora) «unele apartamente nu au cămară și W.C., în timp ce altele au cîte două cămări». Toate apartamentele din acest bloc sînt dotate normal cu W.C.-uri și cu cămări.

URZICA: Mai gîndiți-vă! mai controlați! RĂSPUNSUL (după o lună)* Aveți dreptate! E adevărat. Nu toate apartamentele sînt în regulă. La scara III (etajul I), în apartamentele 93 și 94, în spațiile destinate pentru cămări s-au montat W.C.-uri, în apartamentul 90 W.C.-ul n-a fost montat. Deci, e adevărat că locatara Nicolae Teodora — scara III, etajul I, apartamentul 94 — nu are cămară și că acestea sînt niște greșeli de execuție de care se fac vinovate Întreprinderea de construcții și montaj nr. 1 și Întreprinderea de instalații, montaj și izolații.

Tot atît de adevărat este și faptul că la scara VII (etajul I) apartamentul 264 are două cămări, 265 nu are deloc cămară (și i s-a făcut ulterior una dintr-un W.C., izolîndu-se țevile), 266 nu are deloc cămară, iar 267 are două.

REFLECȚIA «URZICII»: Fiind niște deficiențe... solide, va fi normal să fie lichidate. Profitîndu-se de ocazie, o dată cu deficiențele apartamentelor, s-ar putea lichida și... procedeele răspunsurilor contradictorii.

C. RĂSPUNDEANU

Desen de EUGEN TARU

URZICA